VII. évfolyam, 8. szám

1951. február 22.

Ludas Matyi

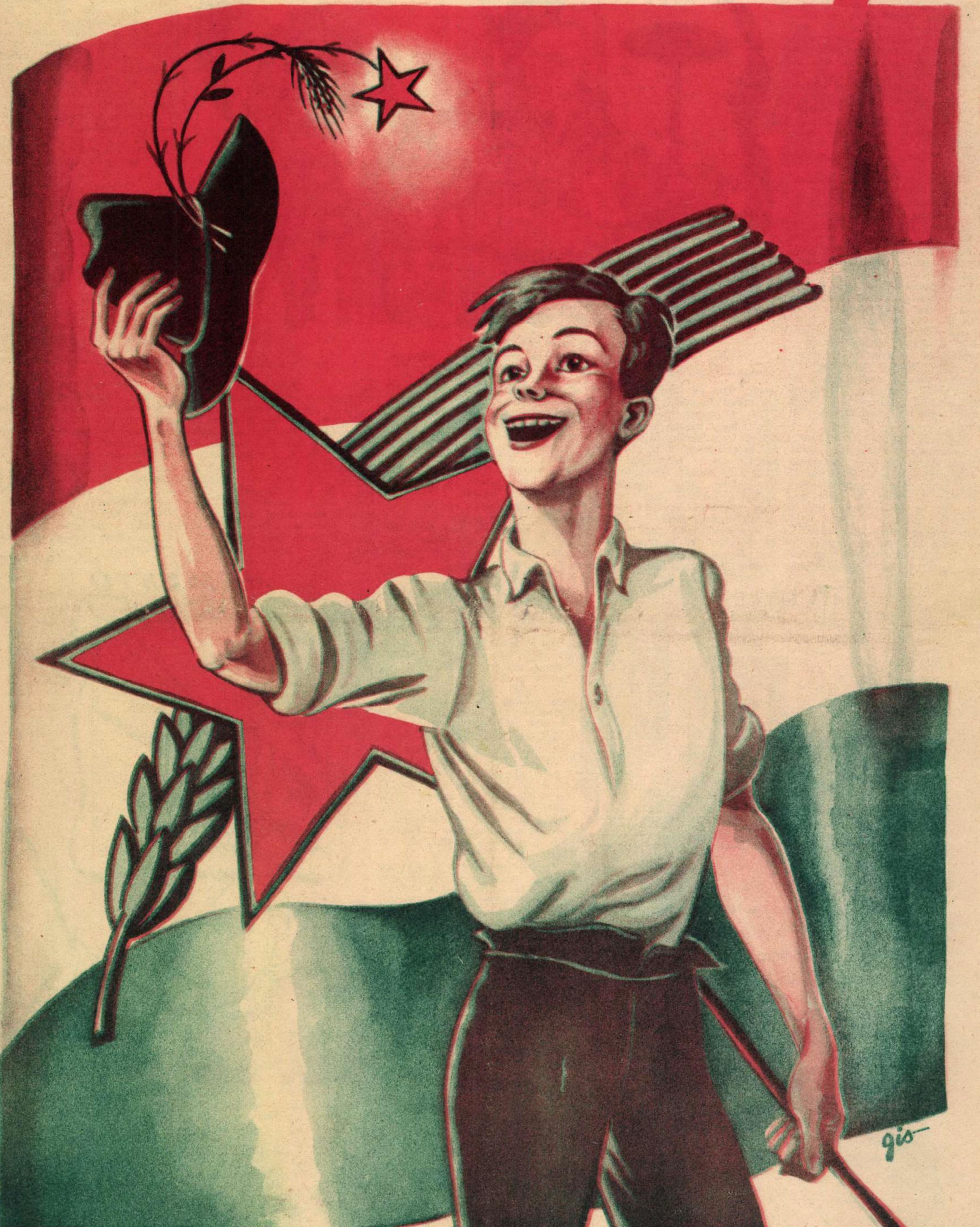

ÉLJEN A MAGYAR DOLGOZÓK PÁRTJA II. KONGRESSZUSA!

70 fillér

A SAPKA

Rohonczy Alajos sokat adott a megjelenésére. Gondosan ügyelt arra, hogy kopott legyén, elhanyagolt külsejű, hogy ezáltal — ahogyan ő mondta — a proletárvonások domborodjanak ki megjelenésében. Gyakran a kelleténél is jobban kidomborodtak, s ezzel magyarázható, hogy egyszer a késő esti órákba nyúló kultúraktíva után az utcán egy jószívű idősebb néni ötven fillért akart neki adni. Rohonczy nem vont le ebből mélyebb következtetéseket. — Még mindig jobb egy baloldali elhajlás, mint egy jobboldali, — mondta, majd hozzátette: — Inkább nézzék az embert koldúsnak, mint nagykereskedőnek.

Külseje tehát gondosan elhanyagolt volt. Cipőjét igen ritkán engedte kitisztítani. — A nehézipar az első, a fogyasztási cikkekkel ráérünk még. Előbb traktor, aztán cipőkenőcs! — Nadrágja rojtos volt alul, a kiskabátja pedig nagyobb valamivel, mint a rendes mérete, mert úgy vélte, hogy sokkal jobb, sokkal öntudatosabb benyomást kelt, ha valakin lötyög a ruha, mintha feszül. — Sok ember elhízza a tekintélyét! — mondta fejcsóválva. Nyakkendőt nem volt hajlandó hordani. — Akkor, amikor élesedik a nemzetközi osztályharc, a nyakkendő nyílt állásfoglalás. Meg kell nézni az amerikai nyakkendőket. Rikító ábráik egy elhaló társadalom rothadásától bűzlenek. — Nem, nyakkendőt nem volt hajlandó fölvenni.

Rohonczy Alajos tulajdonképpen a származása elől menekült a kopottságba. Az apja ugyanis fűszerkereskedő volt, két segéddel dolgozott. Igaz, hogy még a harmincas évek elején tönkrement, de akkor már szeretett fia az egyetemre járt, ha nem is végezte el a jogot teljesen. A felszabadulás után számtalan szemrehányást tett az apjának: — Hova tetted az eszedet? Nem tudtál volna bányász, vagy géplakatos lenni? Tíz és tízezrek el tudtak menni inasnak, csak te nem? Elönt a méreg, ha arra gondolok, hogy hányan vannak, akiknek az apja kazánkovács volt. Az én származásom kispolgár. Hogy lehetett ennyire helytelenül kiértékelni a társadalmi fejlődést? Hogy lehetett az élősdi kereskedelem uszályába kerülni? Még szerencse, hogy volt bennem valami ösztönös osztályöntudat, mert úgy utáltam az egyetemet, mint senki más. Csak az éberségemnek köszönhető, hogy nem lettem doktor! — Az apja ilyenkor behúzta a nyakát és azt igyekezett bizonyítani, hogy puszta tönkremenésével mégis csak bebizonyította, hogy a kizsákmányoló nagykereskedelem áldozata, s ma már nem azt a világot éljük, hogy az apák bűneiért a fiukat tennék felelőssé... A fiatal Rohonczy vonogatta a vállát. — Ebben van valami, elvégre most lettem kultúrfelelős a hivatalban. De mégis....

Egy napon végleg szakított a kalapjával. Amikor először vette fel a sapkát, elégedetten nézte meg magát a tükörben. A kalapban, gondolta, volt valami lumpenproletárjelleg. Igaz, hogy zsíros volt, formátlan, de mégis kalap. Polgári csökevény, s ezen az sem változtat, hogy a legkopottabb csökevény egyike- A mult számít, a származás, a kalap kispolgári származása. Ha egy volt hivatásos reakciós tiszt kopott lovaglócsizmában jár, az osztálybélyeg rajta van a csizmán, még ha olyan rongyos is, hogy kilóg belőle az osztályidegen láb. A sapka — az más! A sapka kifejezi mindazt, amit szóval órák alatt sem lehet elmondani. Aki ránéz egy sapkára, annak önkéntelenül eszébejut, hogy a sapkát olyan ember hordja, akinek történelmi feladata önmaga felszabadítása és mindenféle kizsákmányolás örök időkre való megszüntetése. Be kell bizonyítanom, gondolta, hogy hozzájuk tartozom, tehát külsőben is hozzájuk kell igazodnom. Hadd lássák, hogy vérem az ő vérük, sapkám az ő sapkájuk.

Lelki egyensúlya tökéletes volt. Mígnem.... Nos, valami közbejött, valami amire nem számított. Amikor kijött hozzájuk a kerületi kultúrvezető, a nagyteremben éppen énekpróbát tartottak. Rohonczy lelkesen magyarázta Szabó elvtársnak, a kerületi kultúrvezetőnek, hogy milyen új dalok betanulását vették tervbe. Közben észrevette, hogy Szabó elvtárs rosszalóan nézegeti őt. Zavartan pillantott le, de nem volt egy gombja sem nyitva. — Elvtársam, jöjjön csak félre egy pillanatra! — mondta Szabó elvtárs. Az egyik ablakmélyedéshez mentek. — Ismerős nekem az elvtárs, — folytatta a kerületi kultúrvezető — nem a Láng-gyárban volt segédmunkás az elvtárs? — Rohonczy a meglepetéstől szóhoz sem tudott jutni. A kultúrvezető így folytatta: — Nem kell ezt szégyelni, a multban sokaknak nem volt alkalmuk rendesen kitanulni egy mesterséget. De engedje meg elvtársam, hogy valamit a külsejére mondjak. Ilyen ágrólszakadtan egy öntudatos munkás nem járhat. Ez nem fejlődés, elvtársam. Ez a külső megfelelt akkori osztályhelyzetének, gazdasági és kulturális elnyomottságának, de ez az idő már elmult. Tessék takarosan, tisztán járni. Igy nem lehet kultúrmunkát végezni. Fel kell emelkedni, elvtárs! — Rohonczyban egy világ omlott össze. Hát még amikor Szabó elvtárs jóindulatúan hozzátette: — És ami a sapkáját illeti, az rendben van, de nem muszáj, hogy akkora olajfoltok legyenek rajta... Ez különösen fájdalmasan érintette Rohonczy Alajost, mert mit tudja azt egy kerületi kultúrvezető, hogy mennyi fáradságos szervezőmunka volt abban a néhány csepp fáradtolajban, amely a sapkájának harcosan ódon zamatot adott...

Feleki László

Krupp elnök úr, meg a visszaadott vagyona

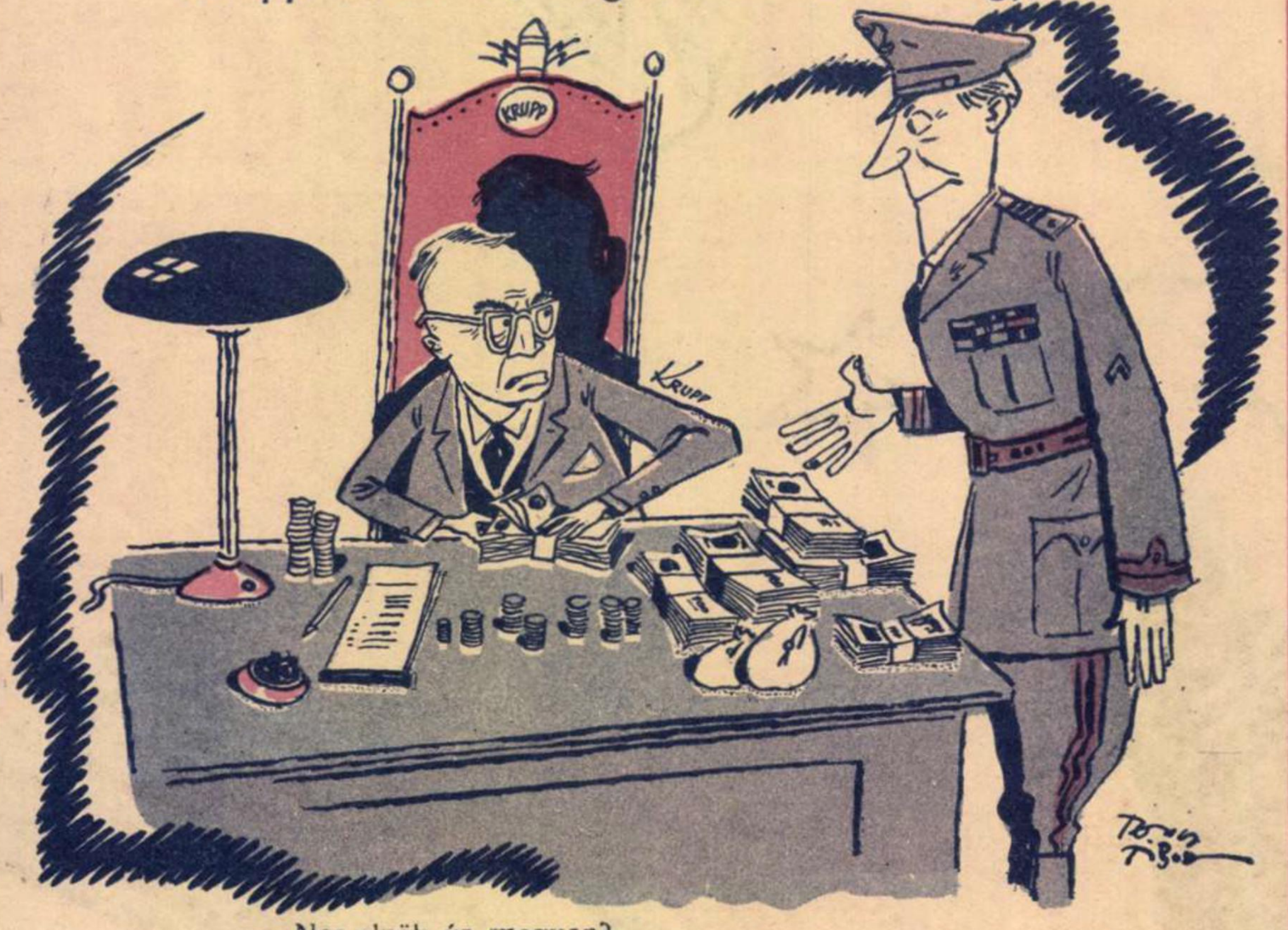

— Nos elnök úr, megvan?
— Egy frászt! Három márka húsz hiányzik!

JÓ ÖTLET

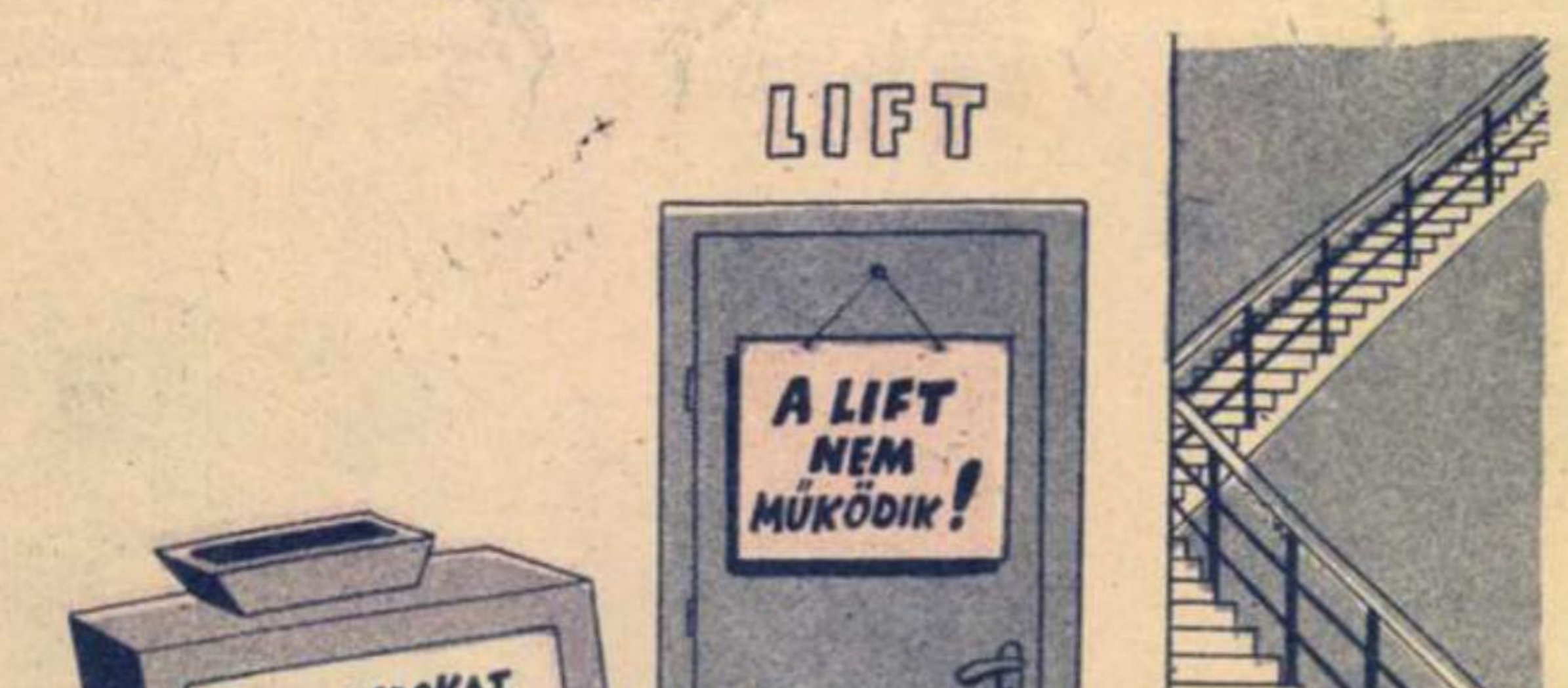
LIFT
A LIFT NEM MŰKÖDIK!
PANASZOKAT, SZITKOKAT, ÁTKOKAT IRÁSBAN IDE TESSÉK BEDOBNI!
Sándor

— Ide tegyük le öregem! Most már biztos, hogy megnyerjük a háztömb hulladékpapírgyüjtő versenyét...

Túlságosan híznak az amerikai tisztek Japánban

Millbury tábornok Japánban fogyási parancsot adott ki.

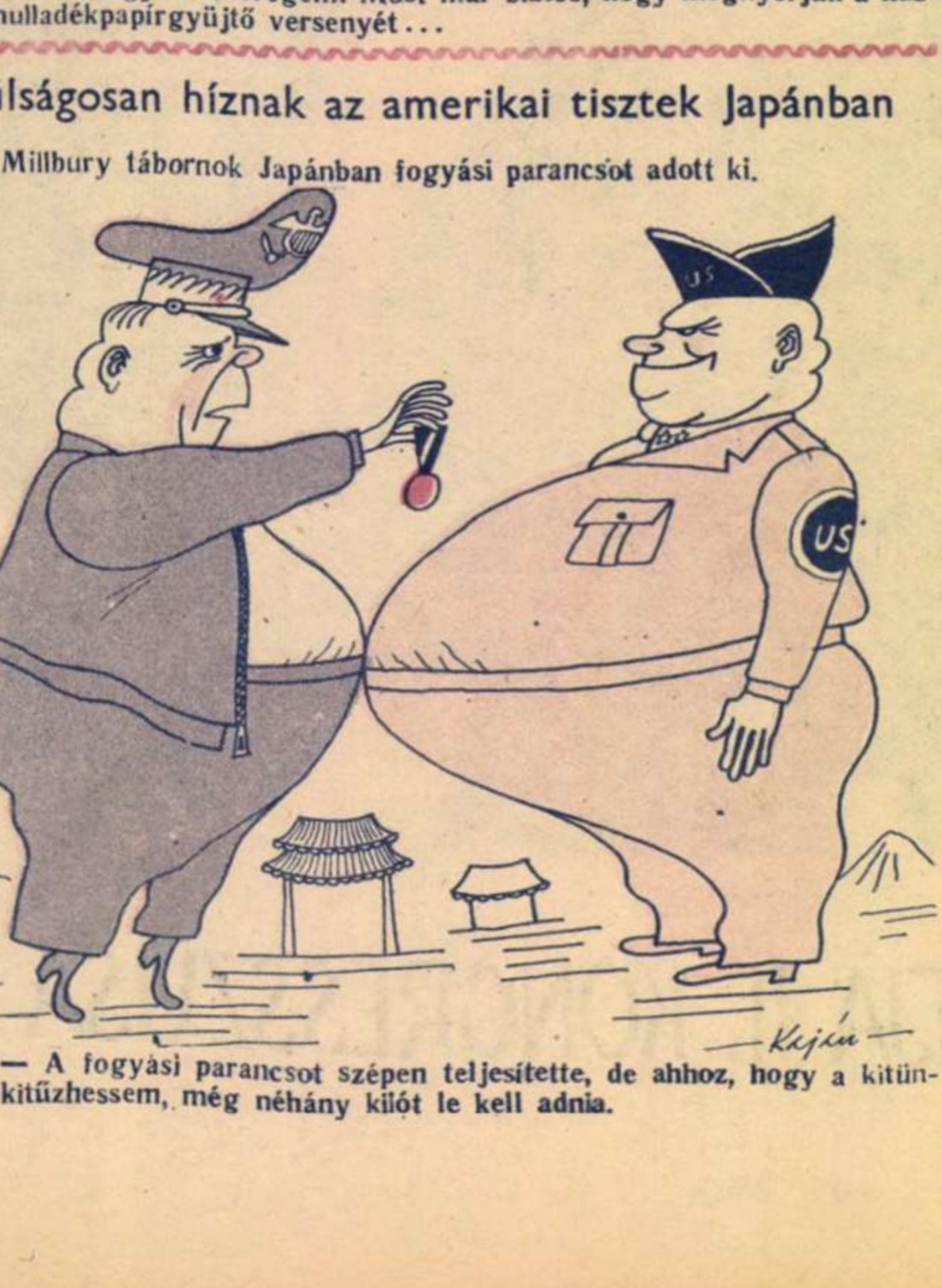

— A fogyási parancsot szépen teljesítette, de ahhoz, hogy a kitüntetést kitűzhessem, még néhány kilót le kell adnia.

Legyünk őszinték

Emberek, régóta figyellek benneteket utcán, villamoson és repülőgépen és nem vagyok veletek megelégedve. Nem vagytok őszinték. Szembe azt mondjátok, hogy fekete, s ha már csak a hátát látjátok, rögtön fehér vagy hupikék lesz a dolog. Hát szokjatok rá az őszinteségre s fogadjátok el egy őszintén őszinte ember tanácsait.

Találkozok Babincsákkal s aszongya: — Te, az a hülye Mocsoládi, tudod, az a lófejű vadszamár, már megint mit csinált. S ugyanekkor, ha ez a hülye Babincsák találkozik a Mocsoládival, aki két fokkal feljebb áll a létrán, mint ő, akkor jön a talpnyalás, kezitcsókolom a naccságának, hogy van a Pistike s úgy tűnik, hogy kebelük tele van barátsággal.

Illetlen és képtelen állapot ez a felemás modor, mint ahogyan nem tetszik, ha Bodor Bandi, a 190 centiméter magas filmsztárszépségű szeladon azt mondja Mancikának, aki 165 centiméter, kék szemmel s tüneményes hajzattal ellátott személyiség:

— Mancika, ah, Mancika, szerelmet érzek maga iránt, a kék ég muzsikál a szemében, hajára a tűnő napsugár csókol puszit s bár az enyém lehetne, ah, ah.

Viszont, ha nekem meséli el szeladon barátom, hogy ki az a Mancika, akkor azt mondja: — Te, megismertem egy pipec macskát. Csuda mankói vannak, okos kebel és a fene esz érte, de remélem, majd csak bedűl.

A főnök előtt gyakran olyanok vagyunk, hogy rossz ránknézni, szétfolyunk a hajlongásban, szemünkben csurog a boldog áhítat, inainkban odaadás rezeg s makogva mondjuk:

— Boldog dolog, ezereszer boldog, ki ily főnök közelében élheti életét.

Ha az ily főnök lőtávolon kívül van, a kisfröccs és a barát társaságban felettesünk borzalmas bandita lesz kellemetlen fráter, linkóci Lacibetyár, aki képtelen megérteni bennünket, akik százszor különb főnökök lennénk s nem széltolók, mint félórával előbb imádatunk tárgya.

Emberek, emberek, lássátok, ez nem tetszik nekem. Kételtűek vagytok, sőt gyakran három életet éltek s úgy forogtok, ahogy a szelecske fújdogálja azt az okos, képmutató, ingó-ringó lényeteket.

Pista bácsinak szervusz és azt hallottam, hogy baj van, Komár elvtársnak szabadság és éljen az ötéves terv, segédházmesternek adj'isten, a néhai őméltóságának alázatosan mély, tiszteletem plusz sötét duma arról, ami volt, ami lehetne, hehehe, hehehe.

Jó, jó, tudom, élni akartok, tökfőzeléket enni, meg rántott karajt, fröccsöt inni, meg krémest nyalogatni vasárnap délután és sem Pista bácsival, sem Komár elvtárssal nem akartok ujjat húzni. Mert ki tudja, haj ki tudja, jaj ki tudja mit hoz a holnap és holnapig egész jó így eltotyorogni a napot, ami tejeskávéval kezdődik és a délről megmaradt főzelékkel végződik, ami mellé husika is akad.

A nyavalyát emberek, nem jól van ez így, legyetek őszinték, gondolkozzatok néha, ha nehezetekre is esik és akkor belátjátok, rengeteg idegizgalomba kerül, hogy mindenkinek megadjuk ami dukál, ami jár és nyugodtabban alusztok, jobb étvággyal eszitek a kelkáposztát, ha emberként és nem szélfújta nádszálként lötyögitek el az életet.

Így van ez emberek, de nem zavarlak tovább benneteket, megyek ahhoz a süket, féleszű Csigorához, ahhoz a kelekótya birkához. Né, minő szerencse, épp itt jön velem szemben. — Szervusz, szervusz, egyetlen drága, szépséges barátom, éppen hozzád készültem.

Nagy S. József

MEMENTÓ

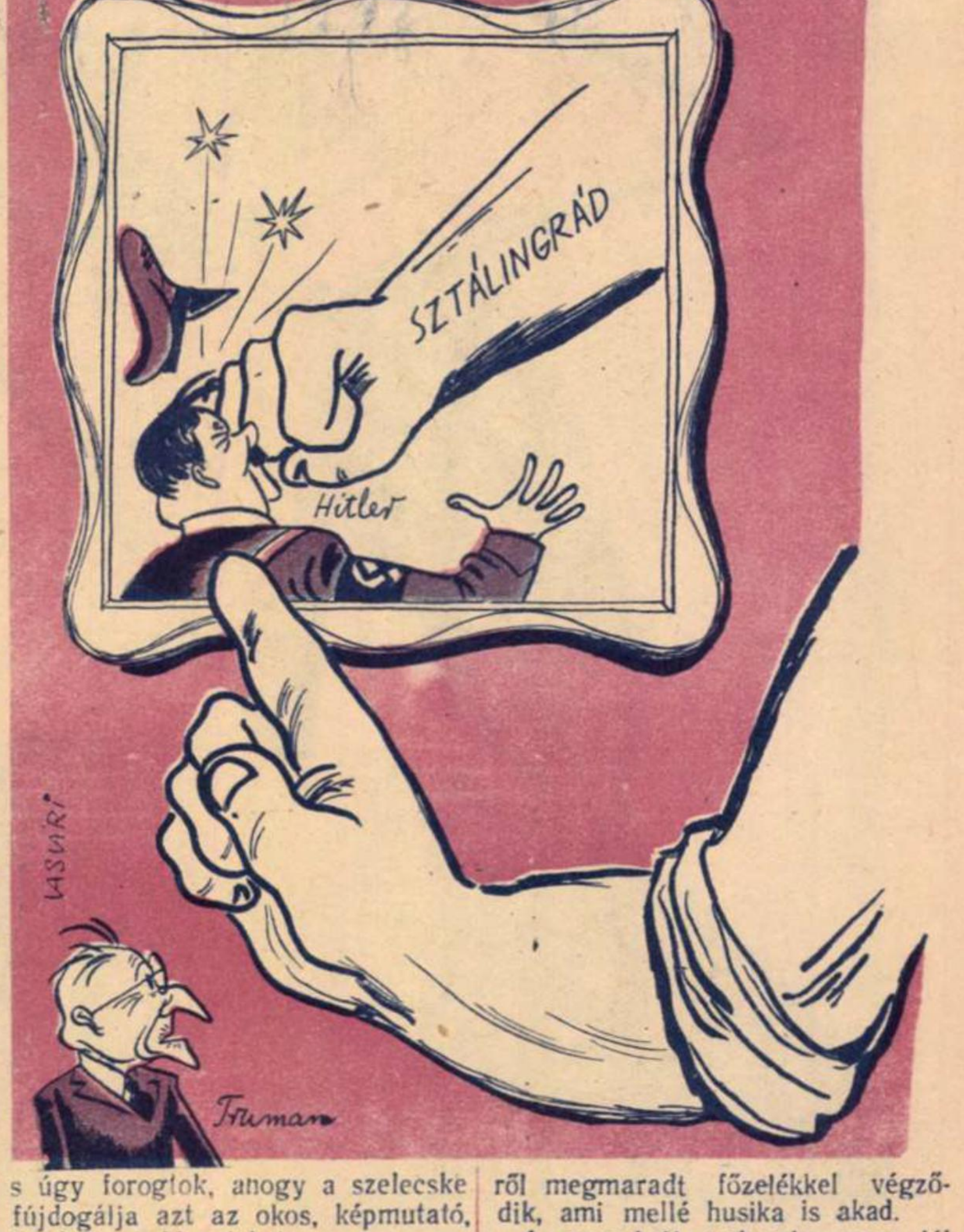

DUETT

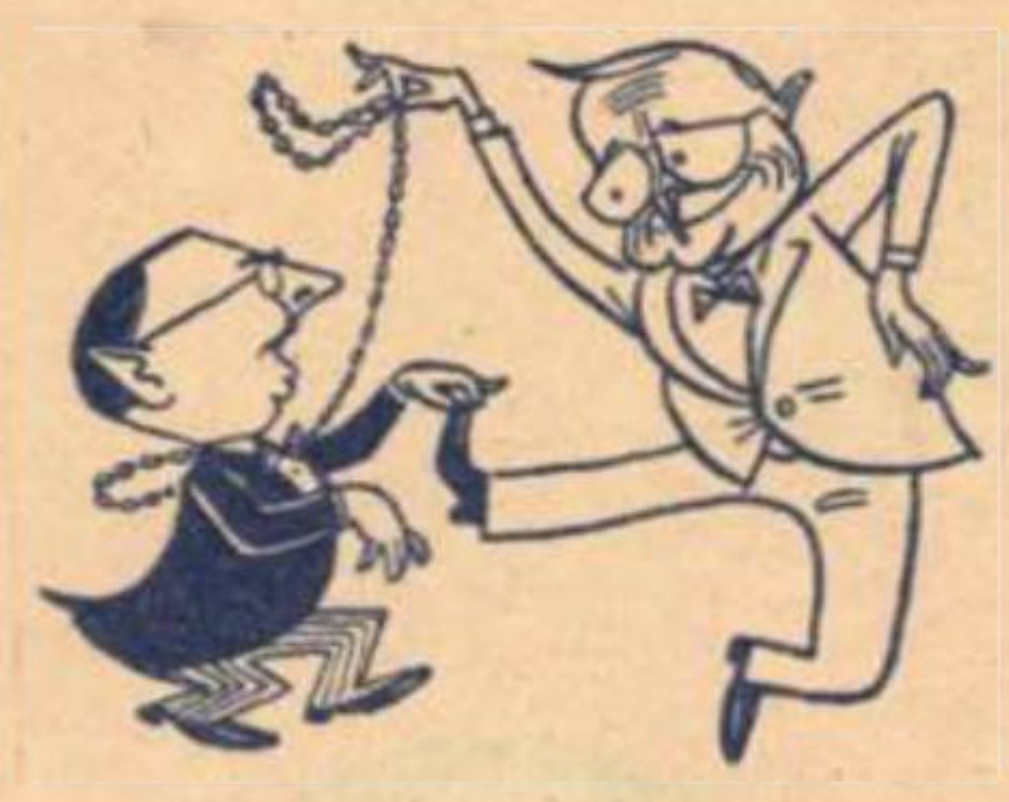

TRUMAN:
Én vagyok a Harry Truman!
PLEVEN:
Én meg a te Plevened!
TRUMAN:
Pleven kutyám, hű kis ebem
Beszédem van teveled!
PLEVEN:
Méltóztassál édes gazdám,
A fülemet hegyezem,
Közben nyalom talpad, ezzel
Hiúságod legyezem!
TRUMAN:
Joliot-Curie békét akar,
Szívem őt nem tűri el,
Ki az atombizottságból
Madám Joliot-Curievel!
PLEVEN:
A felmondás már meg is van,
Csak a szignód kell bele,
Megugatom menten őtet,
Ha te mondod, el vele!
Meghurcoljuk, ha kívánod,
Mert teérted megveszünk,
De ... hm ... izé ... nagy tudós az,
A helyére kit teszünk?
TRUMAN:
Csacsi kérdés, kedves Pleven,
Mit feltenni nem restelt!
Kinevezünk a helyére
Egy stramm USA-őrmestert.
Pont arra a helyre való,
Zsák a foltját megleli,
Telekügynök civilben, de
A békét nem kedveli ...

A KUTYA SE SZERETI

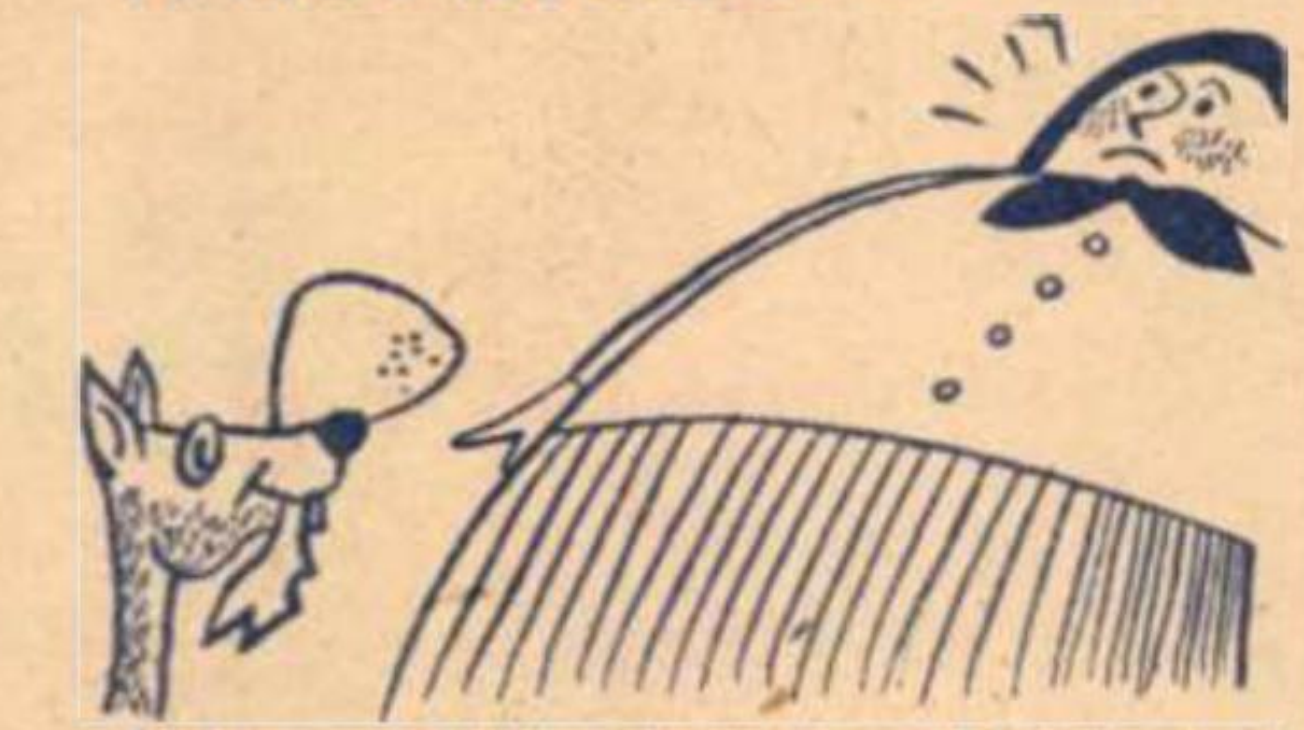

Azt mondják, hogy a kulákot a kutya se szereti. Rájöttem, hogy ez még betűszerint is igaz, mert a minap olvastam a tomori kulákasszony esetét. A kulákné feketén vágott disznót, hanem az ellenőr nem talált nála semmit a disznóból. Menni készült már az ellenőr, amikor a kulákné kutyája beletúrt a szalmakazalba és kihozott onnan egy szép csülköt. Eppen csak hogy azt nem mondta: Hát ehhez mit szólnak? De nem is kellett a kutyának beszélni, beszélt magáért az a csülök. (Mert csülköt láttak már bablevesben, káposztában, még kirakatban is, de kazalban még soha.) Megnézték most már közelebbről azt a csülkős kazalt s érdemes is volt, mert biz abban több volt a disznó, mint a szalma, az egész levágott kétmázsás disznó benne volt abban.

Ezekután nem szeretnék a kulákné kutyájának a bőrében lenni. De a kulákné éban sem.

(—)

Kétféle hatás

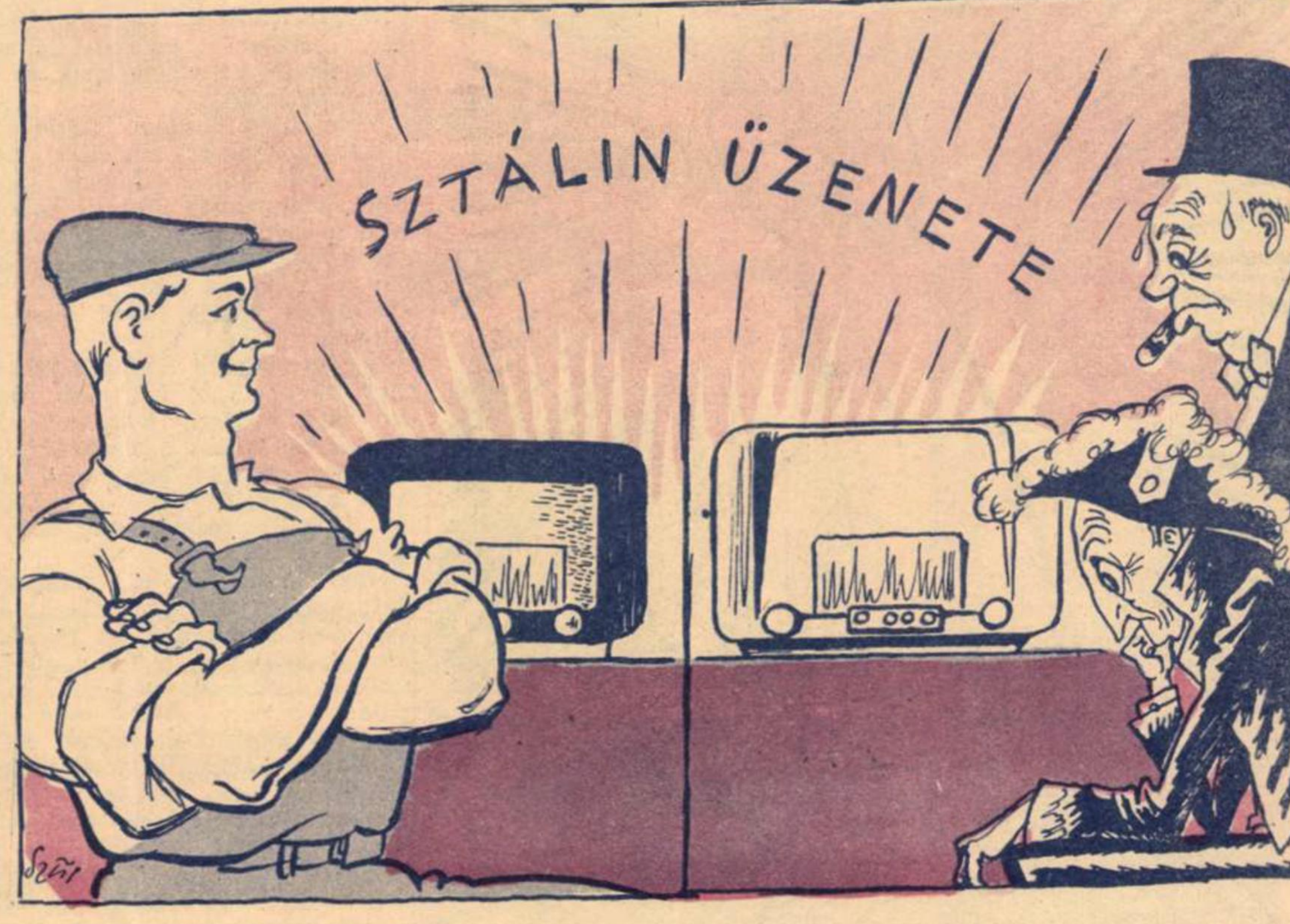
SZTÁLIN ÜZENETE
Szűr

MEGÉRTETTÉK A PÁRT SZAVÁT!

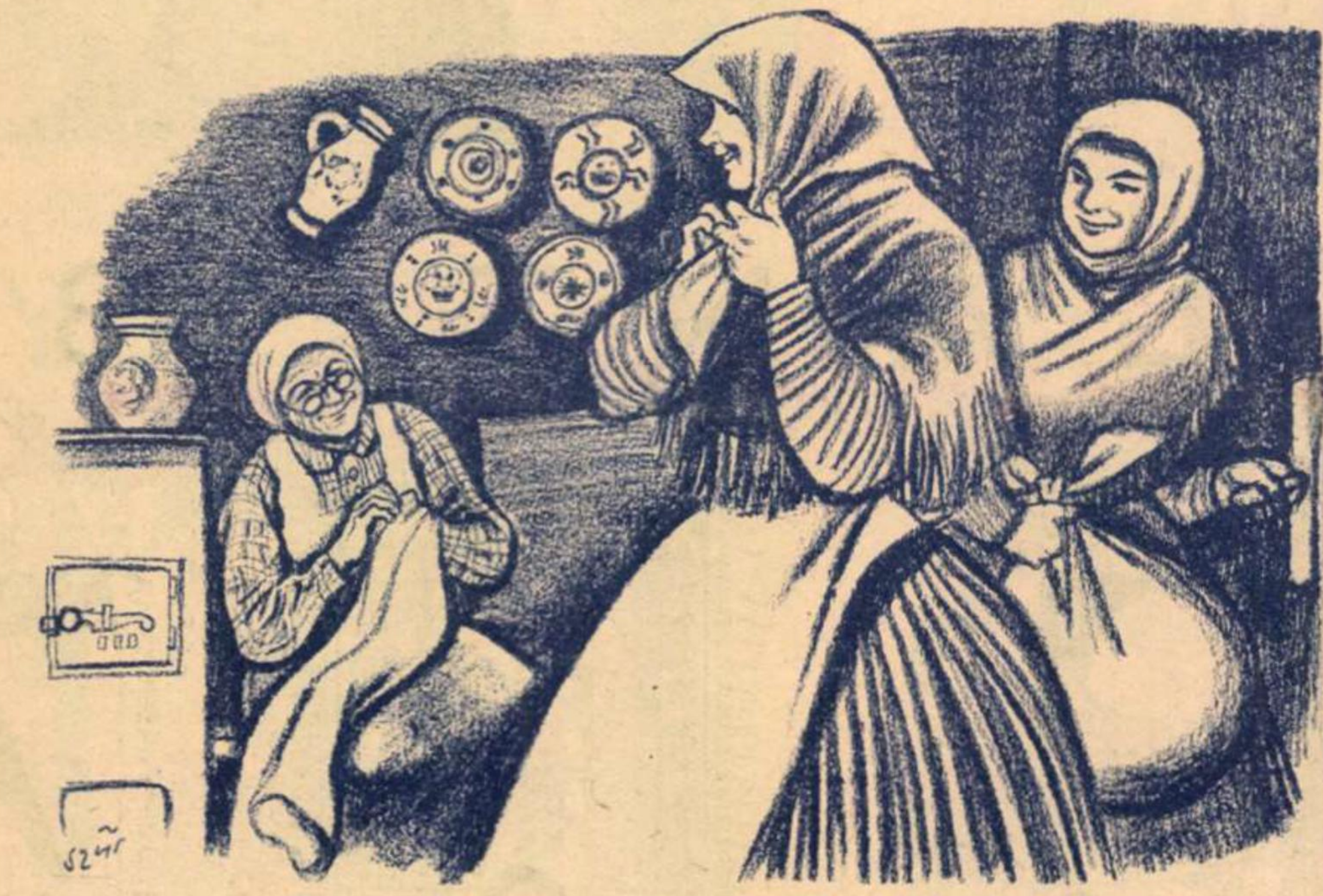

— Hát Pestre mentek, lányok? Jaj Istenem, mi vár ott rátok!?
— A magyar ipar vár ott ránk, nagymama!

A KULÁK LIDÉRCÁLMA

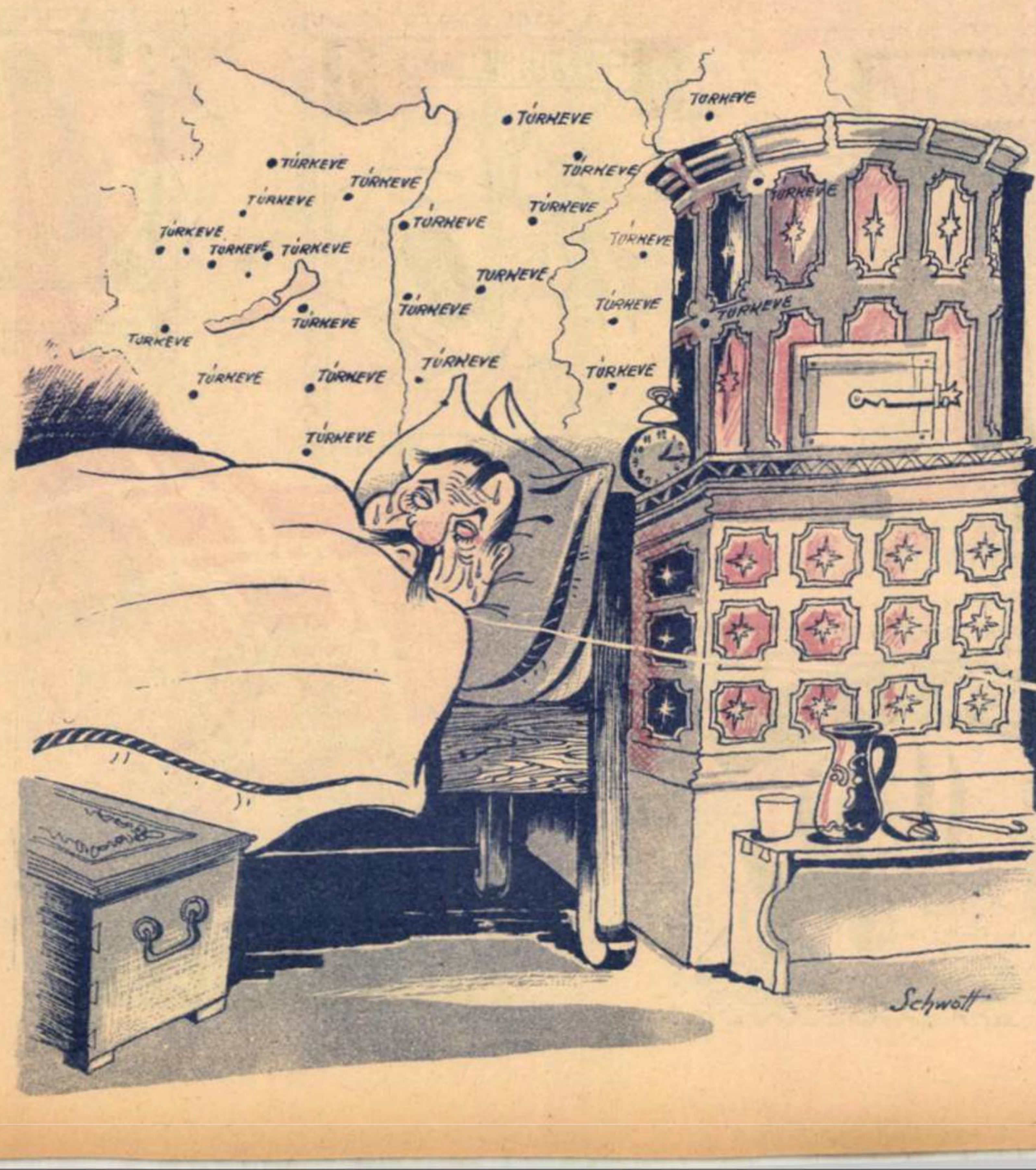
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
TÚRKEVE
Schwott

Végre egy nyugodt hely!

Nagyon jól és kellemesen megebédeltünk a Vendéglátóipari NV egyik éttermében, feketét is ittunk. Akkor azt mondta Sanyi:

— Most pedig átmegyünk a Tejvendéglőbe!

Meredten néztem rá. Ez az ember ilyen nagyszerű ebéd után még tud enni? Micsoda gyomorberendezése lehet ...

— Mit csodálkozol? — vette fel a kabátját. — Nagyon kényelmes ülések vannak, fínom meleg, kellemes világítás. Mit akarsz még? Elolvassuk a déli lapot.

— De .... én nem tudok egy falatot se enni, úgy tele vagyok, — mondtam útközben.

Olyan pillantást vetett rám, hogy zavarba jöttem. Hát olyan bűn az, ha az ember tíz perccel ebéd után nem tud enni?

— Én se enni megyek oda, — mondta szárazon. — A kényelmes és zavartalan hely miatt.

— De.... valamit azért kell fogyasztanunk!

— Buta, naiv, ostoba lélek vagy te, Jenő! — Csak ennyit mondott, aztán már beléptünk a Tejvendéglő ajtaján. Sanyi határozott mozdulattal áttörte magát az egyik sarokasztalig, letettük a kabátokat, leültünk.

— Mit fogunk rendelni? — türelmetlenkedtem.

— Semmit! — mondta ő határozottan.

— De... ezt nem lehet. Jön a pincér és...

— Nem jön a pincér!

Kimeresztettem a szemem.

— Nem értem... Hiszen ez vendéglő és...

— Ne vitatkozz velem. Én mindennap itt vagyok. Ülök, olvasok, melegszem. A pincérek jönnek-mennek, de eddig még nem fordult elő, hogy valaki is megzavart volna.

Nem akartam hinni, amit mond, de igaza volt. Ültünk, olvastunk, senki sem jött. A szomszédunkban egyes, gyakorlatlan itt tartozkodók megpróbálták hangos szóval, kézzel-lábbal hívni a pincért, de ez csak olaj volt a tűzre. Az kiabál, akinek a háza ég, gondolhatták a pincérek, égő házba viszont nem viszünk ételt. És nem is vittek.

Hirtelen feltünt a fizetőpincér.

— Te, Sanyi — fogtam meg a karját rémülten — most mi lesz?... Jön a fizető!

Higgadt mozdulattal emelte ki fejét az újságból és csak ennyit mondott:

— Fizetek!

A fizető azonnal eltünt. Egész délután csak egyszer láttuk még, akkor is széles ívben kerülte el az asztalunkat. Emlékezett rá, hogy itt valaki fizetni akart.

Vajda Albert

Az olasz tengerparton

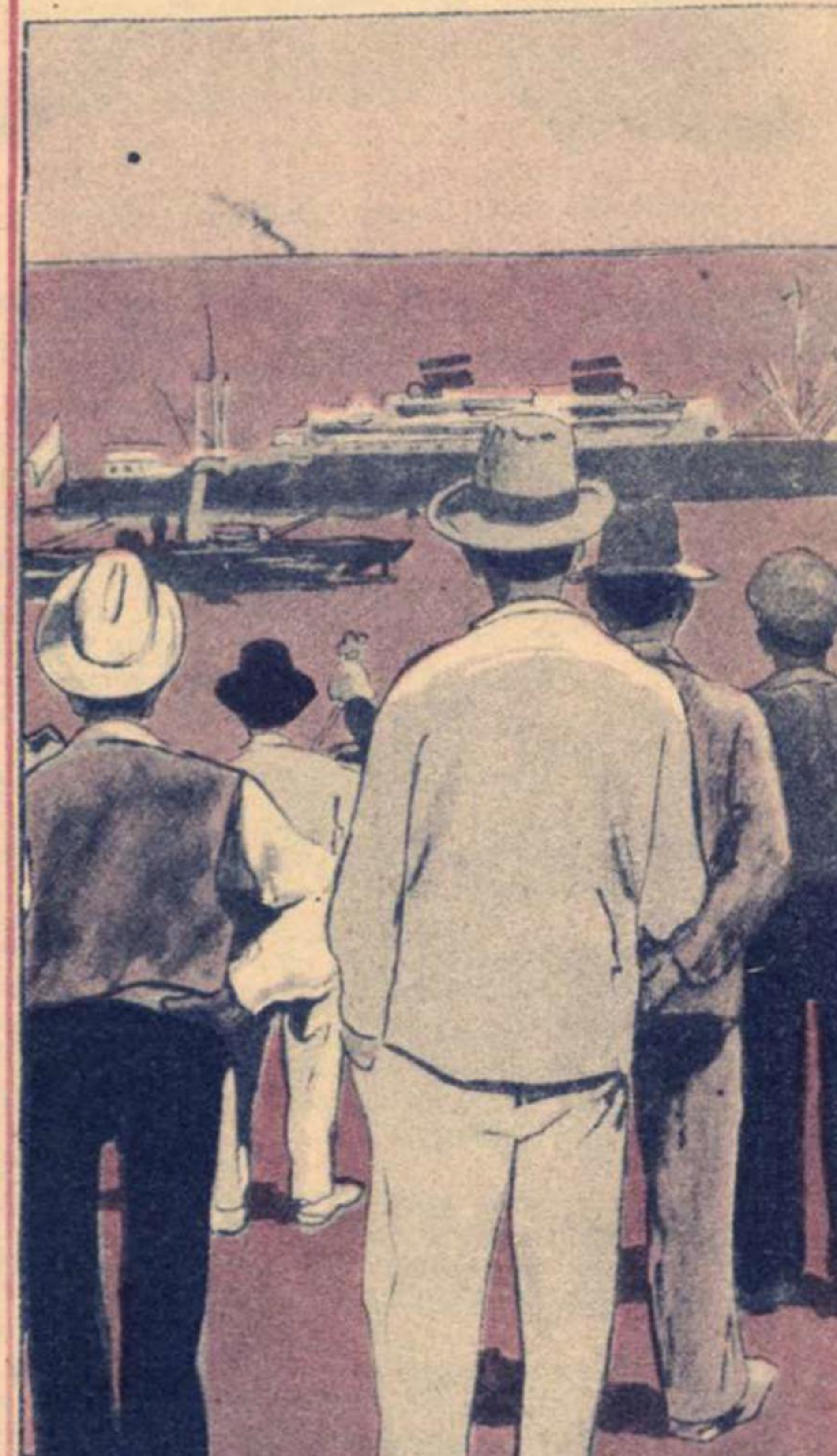

— Nézd csak! Újabb amerikai hajó füstölög a horizonton!

— Ez azt jelenti, hogy egy újabb olasz gyár kéménye szűnik meg füstölögni...

(Krokodil, Moszkva)

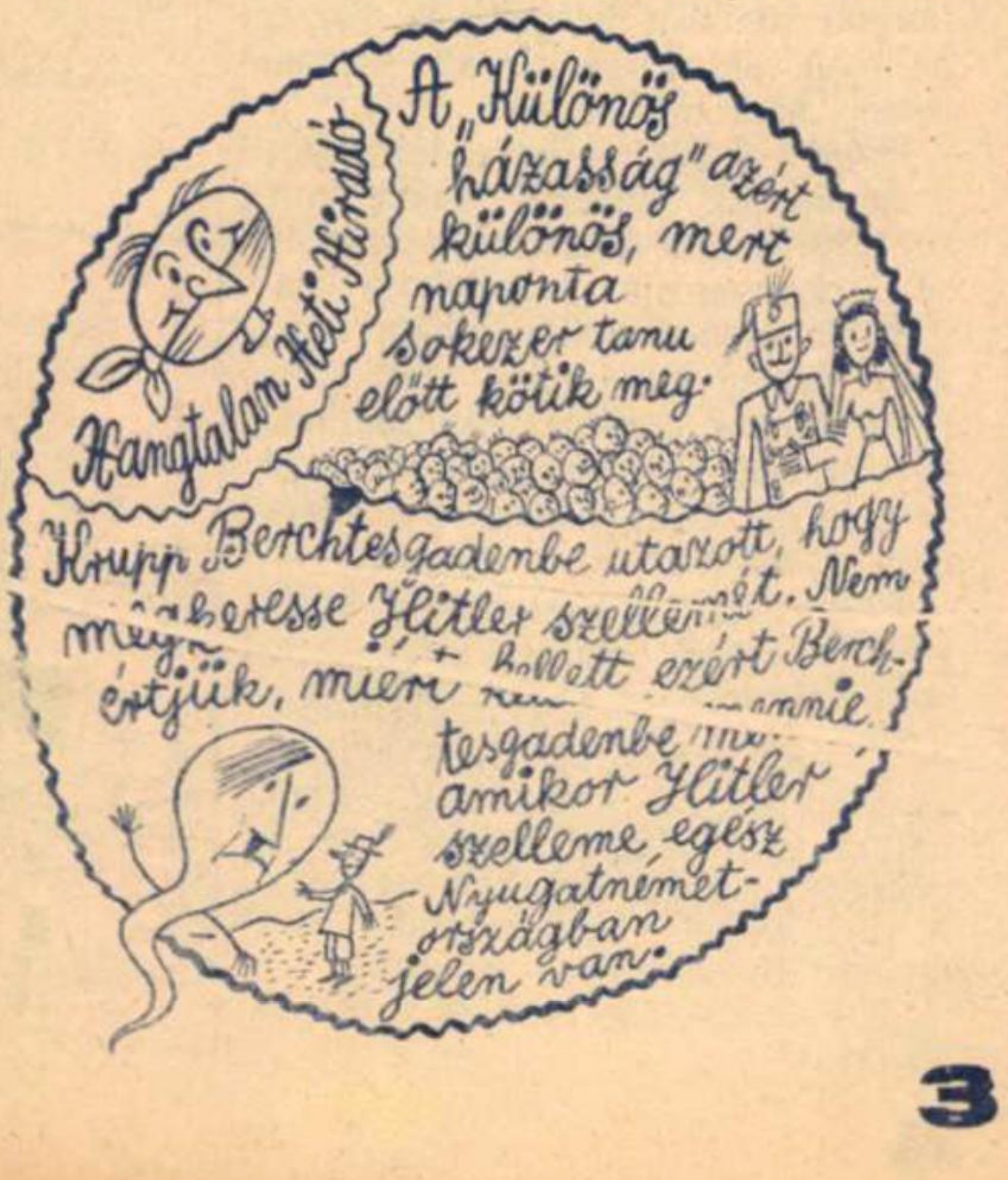
Hangtalan Heti Híradó
A „Különös házasság" azért különös, mert naponta sokezer tanu előtt kötik meg.
Krupp Berchtesgadenbe utazott, hogy megkeresse Hitler szellemét. Nem értjük, miért kellett ezért Berchtesgadenbe mennie, amikor Hitler szelleme egész Nyugatnémetországban jelen van.

Náci-tisztek Páris előtt

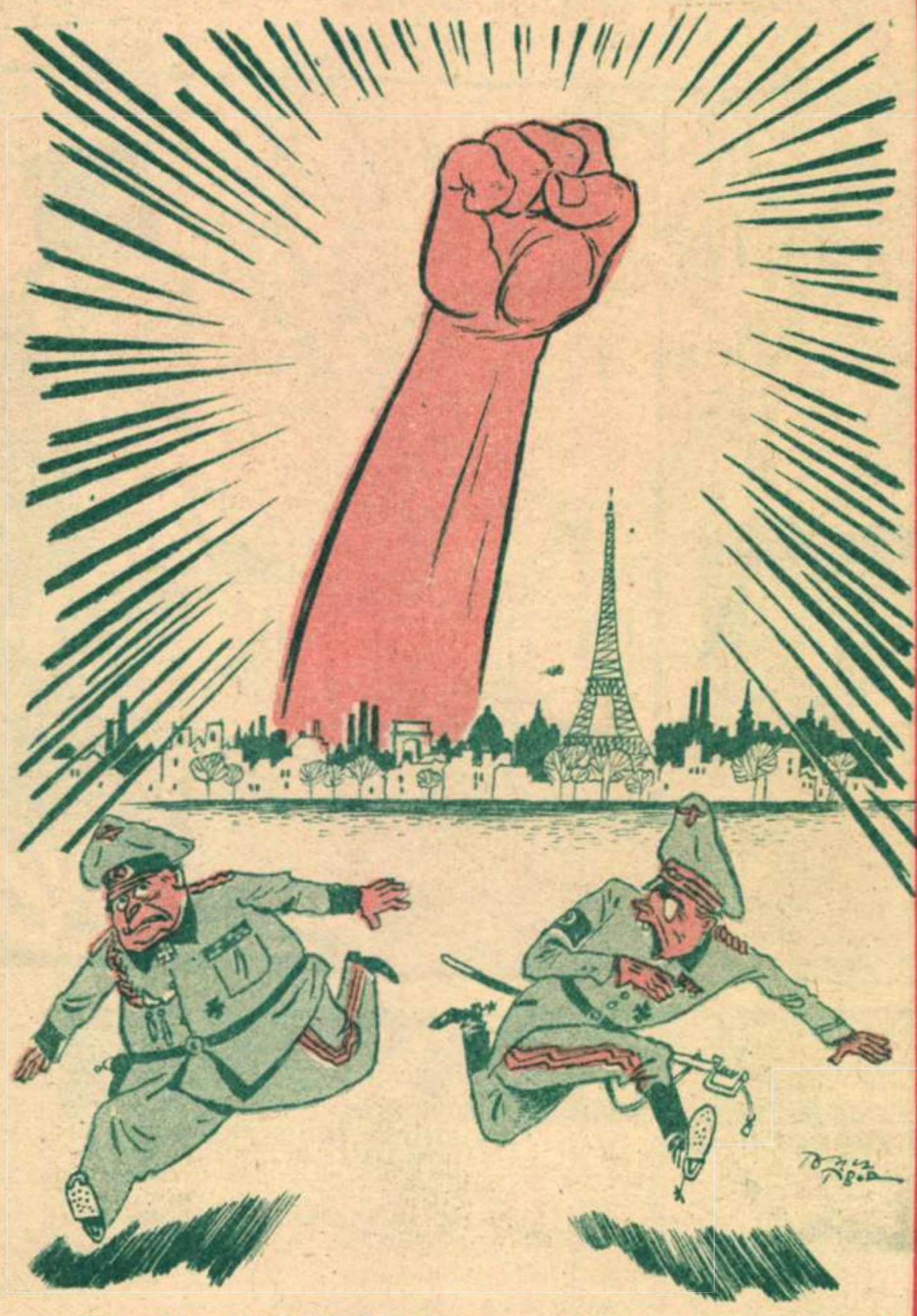

General von Fritz: Pedig Schumanék milyen szívélyesen invitáltak!

MINDENKI tőlem tanul

Nem is volna ez nagy baj. Szívesen átadom tapasztalataimat bárkinek. De az alábbiaknak és a hasonlóknak nem.

Például jön hozzám Karlovácz és azt mondja: Te, mondd el már miről szól az a „Ljubov Jarovája", amit tegnap láttatok kollektíven a színházban, mert holnap lesz a csoportos kiértékelés és ha már a színházba nem mentem el, oda mégis beülök, hadd lássa a kultúrfelelős.

Tegnap megállít Sajtos a liftnél, hogy meséljem el már neki röviden, meg gyorsan, hogy mi volt a legutóbbi héten a Szabad Népben, mert neki kell beszámolót tartania a Baráti Körben s mégis tudjon valamit makogni, ami hasonlít.

Linkli azzal csíp el munkaidő alatt, hogy mutassam meg már, hogy kell xilofonozni, ő mindenhez ért általában, biztosan xilofonozni is tud, csak még nem próbálta.

Az olvasóteremben Bajusz somfordál asztalomhoz s meséli, hogy vannak egyesek, akik az olvasóteremben beszélgetnek, ahelyett, hogy tanulnának és hagynák a többieket is tanulni. Ő csak azért jött, hogy adjam kölcsön neki a jegyzeteimet, mert holnap lesz a konferenciája egyéni tanulásból, szeretné megtanulni tőlem a jegyzetelést. Ha ezen túlesik, visszahozza a következő konferenciáig. Megmagyaráztam neki, hogy . . .

— Ne beszélgess! — szól rám hirtelen egy öblös hang a szomszéd asztaltól. — Nem lehet tőled tanulni!!

Tessék! Hát már ez is tőlem akar tanulni!

A. I.

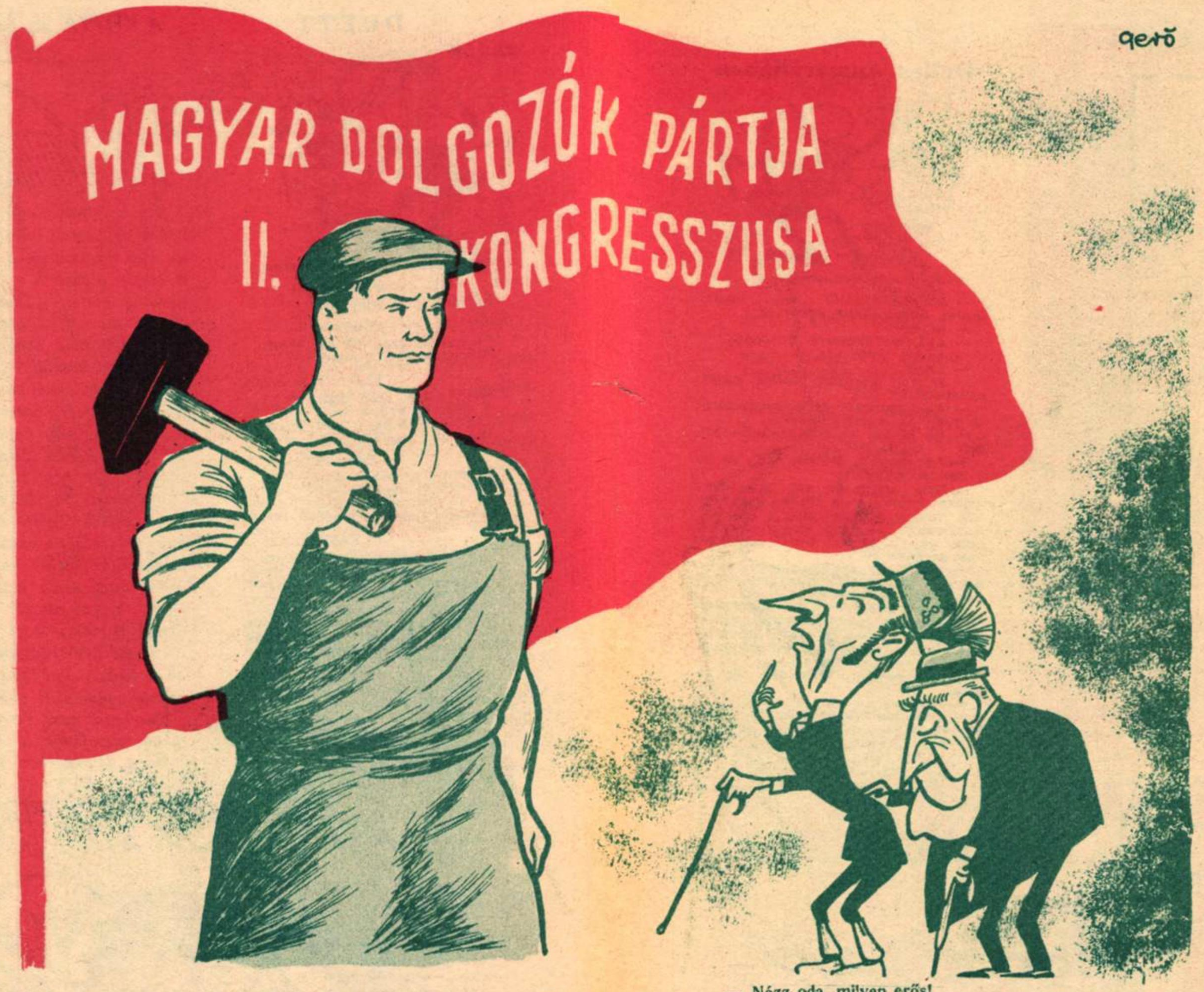

— Nézz oda, milyen erős!
— Hát még milyen erős lesz egy hét mulva!

A családban marad...

Egyetemen, adatfelvétel közben az adminisztrátor megkérdezi az egyik diáktól:

— Apja neve?

— Köcsög Ágoston.

— Foglalkozása?

— Kereskedősegéd.

Az adminisztrátor a következő rubrikába beírja: „munkásszármazású" — aztán tovább kérdez:

— Hol dolgozik az édesapja?

— A mamám üzletében...

Santa Margheritában

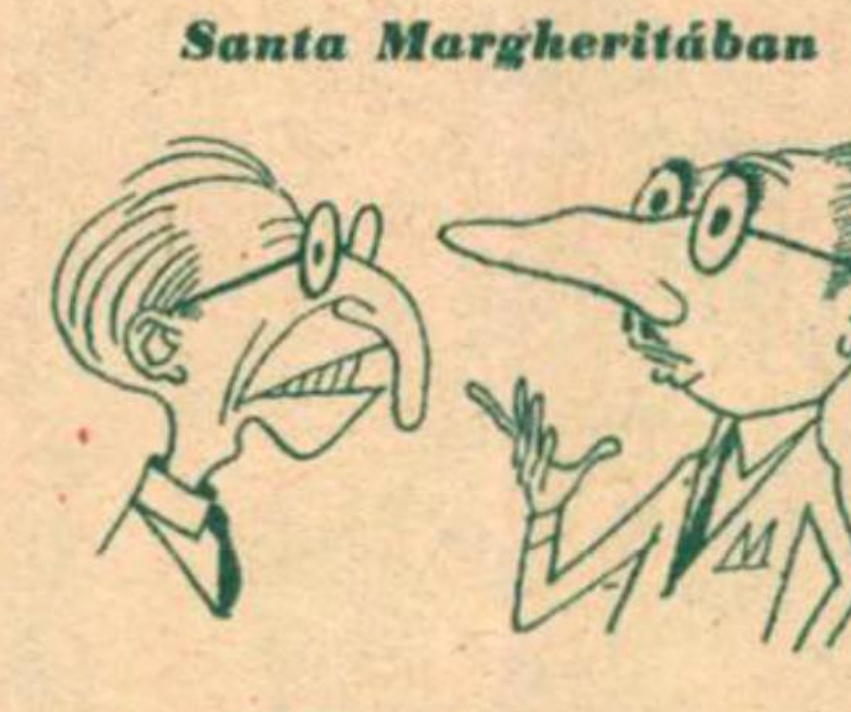

DE GASPERI: Fegyvert a kezükbe!

PLEVEN: Nagyon helyes!

DE GASPERI: Nyugatnémetország fegyver nélkül olyan, mint a turi vásár sátor nélkül!

PLEVEN: Engem már direkt idegesített ez a lefegyverzett Nyugatnémetország a szomszédságunkban! Most képzelje el, mi lett volna, ha 1940-ben egy fegyvertelen náci hadsereg támadott volna meg bennünket!

DE GASPERI (összeborzad): Brrrr! Rossz rágondolni!

PLEVEN: Akkor ne gondoljon rá! Sürgessük ki azt a felfegyverzést!

DE GASPERI: Önök kezdjék, önök már gyakorlott áldozatai a nácik-nak!

PLEVEN: Ha megtámadnak bennünket... Teljesen ki van zárva, hiszen mi adjuk a kezükbe a fegyvert... De ha mégis... Feltéve, de meg nem engedve... Ugyebár... Ha, ami ki van zárva, bennünket támadnának meg ezek a huncut nácik... Akkor számíthatunk önökre?

DE GASPERI: Hogyne! Akkor mi is megtámadjuk magukat.

Az angol acélipar államosítása

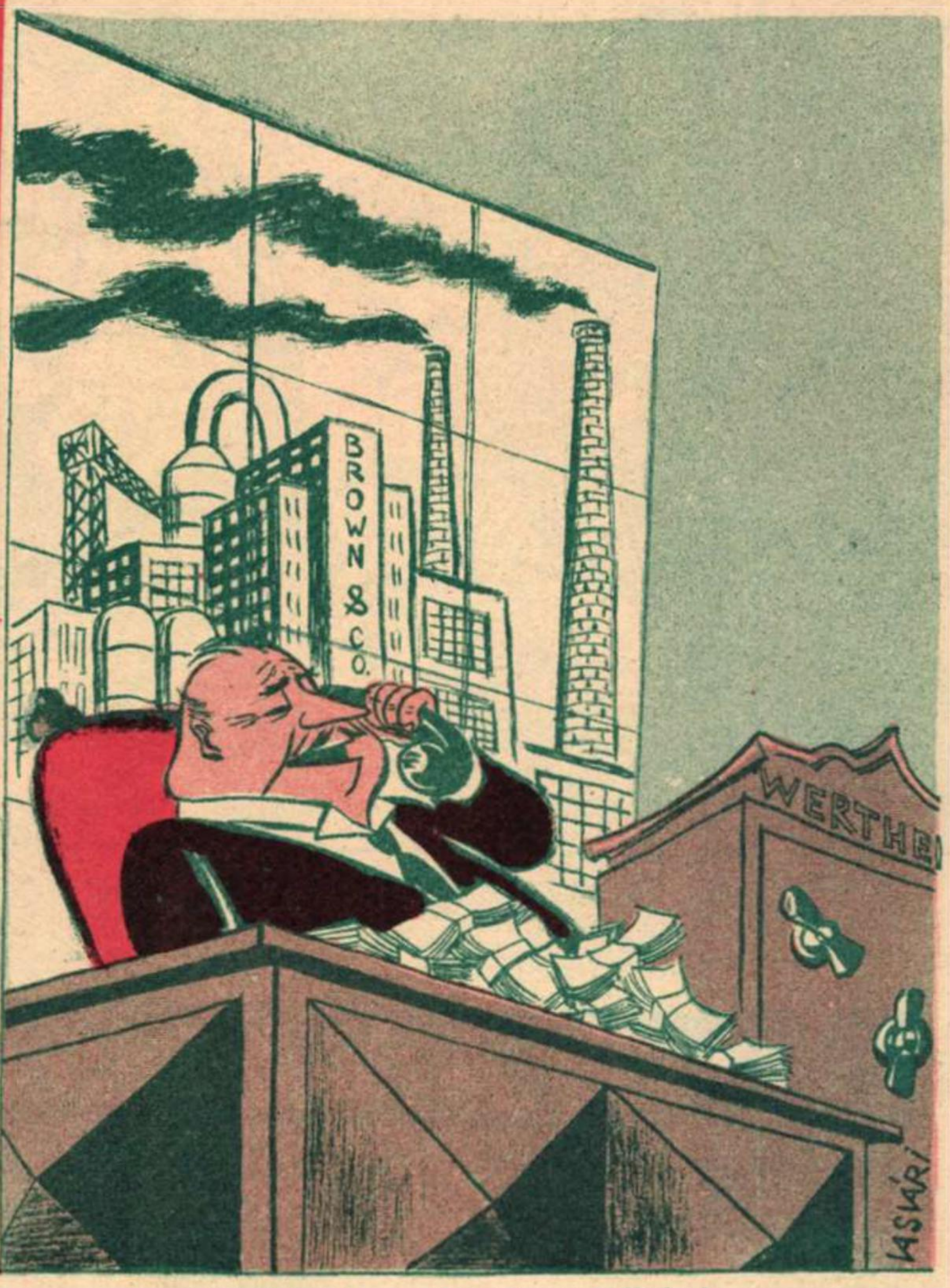

Képünk egy angol nagyiparost ábrázol
ALLAMOSITAS ELOTT ÉS ALLAMOSITAS UTÁN

Megismerni a kanászt

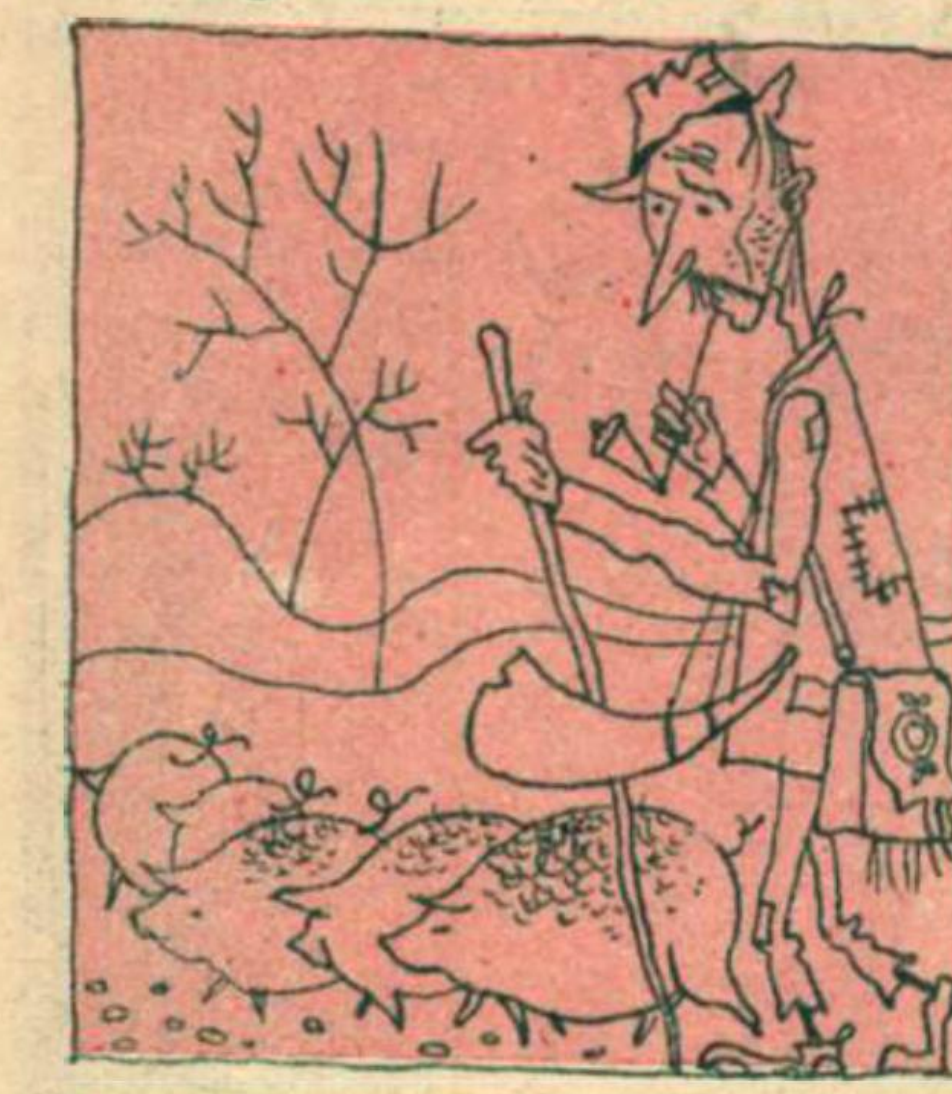

A pesti emberek nagy többsége még aligha látott eleven kanászt (holtat se persze), de azért egész Pest fújja a híres kanásznótát:

Elszaladt a Siska göbe
Kilenc malacával,
Utána ment a kanász
Fényes baltájával.

Megismerni a kanászt
Fürge járásáról,
Tűzött-fűzött bocskoráról,
Tarisznyaszíjáról.

Ezt a nótát az Ormánságban szerzették, de leginkább Budapesten éneklik. Annyit éneklik, hogy a végén már elfogott a kíváncsiság: milyen is lehet közelről az a kanász? Gondoltam, igazán könnyű lesz megismerni, egyszerű a dolog, akinek fürge járása van, tűzött-fűzött bocskora és tarisznyaszíja, az kanász és punktum. Ha kilenc elbitangolt malacot kerget egy fényes baltával, akkor már igazán semmi kétség nem marad fenn.

Hanem a baj ott kezdődött, hogy a kanásznak, akivel összeakadtam, se tűzött-fűzött bocskora nem volt, se tarisznyaszíja. Inkábbhogy nagyon jó lábbeli volt a lábán, most vette évvégi elszámolás után, két rend ruhával meg egy rádióval egyetemben, pedig rádióról szó sincs a nótában. Mert a kanász csoporttag.

— El szokott szaladni a Siska göbe a kilenc malacával? — teszem fel neki az első szakkérdést.

— Nem szalad az el, kérem, vigyázunk mi rá. Aztán meg kérem, nálam nem kilenc malaca van a göbének, hanem legalább tizenegy. A yorkshireiek szaporulatát most akarom tizenháromra emelni.

— Kergetik őket ecélból a fényes baltával?

— Dehogy kérem. Elsősorban vigyázunk a tisztaságra. Fertőtlenítünk. Naponta kétszer almozunk. Többet adunk enni a kocáknak. Meglátszik az a szaporulatnál is.

Most egy indiszkrét kérdés jön. Nem szívesen teszem fel. Dehát a nótában az van, hogy *„Hüccs ki Siska a berekből csak a füle látszik, — hát a kanász mit csinál? Baginéval játszik."* Ennek a dolognak a végére kell járni, ha kényelmetlen is a kérdés.

— A nótában az van — pedzem — hogy a kanászok... néha... ugye... Bizonyos Baginéról van szó... És közben a göbék elbitangolnak.

— Ugyan kérem! — legyint a kanász. — Fiatal házas vagyok én kérem, most várjuk az első kisbabát! Nem a szeplős Baginé érdekel engem, hanem az, hogyan növelhetjük a negyvenkilós tenyészsüldők átlagsúlyát hatvanöt kilóra. Már rá is jöttem! Nyolcvan deka abrak helyett egy kiló húsz dekát adok nekik. Megtörtént ilyenformán, hogy ahol tizenötkilós súlygyarapodást vártam, ott huszonötkilós súlygyarapodás lett! Aztán az is probléma, tudja szaktárs, hogy a lehető legtöbbször fialjanak a kocák. Mert úgy van velük, hogy hol évenként egyszer, hol kétszer fialnak.

Azon töröm én a fejem, hogy ezt szabályozzuk, a lehető legcélszerűbben.

Eddig tartott a beszélgetésünk a kanásszal. Én már ezentúl nem fogom azt énekelni, hogy

Elszaladt a Siska göbe
kilenc malacával,

hanem ezt fogom énekelni:

Szorgalmas a Siska göbe
Fial tizenhármat...

Gergely Miklós

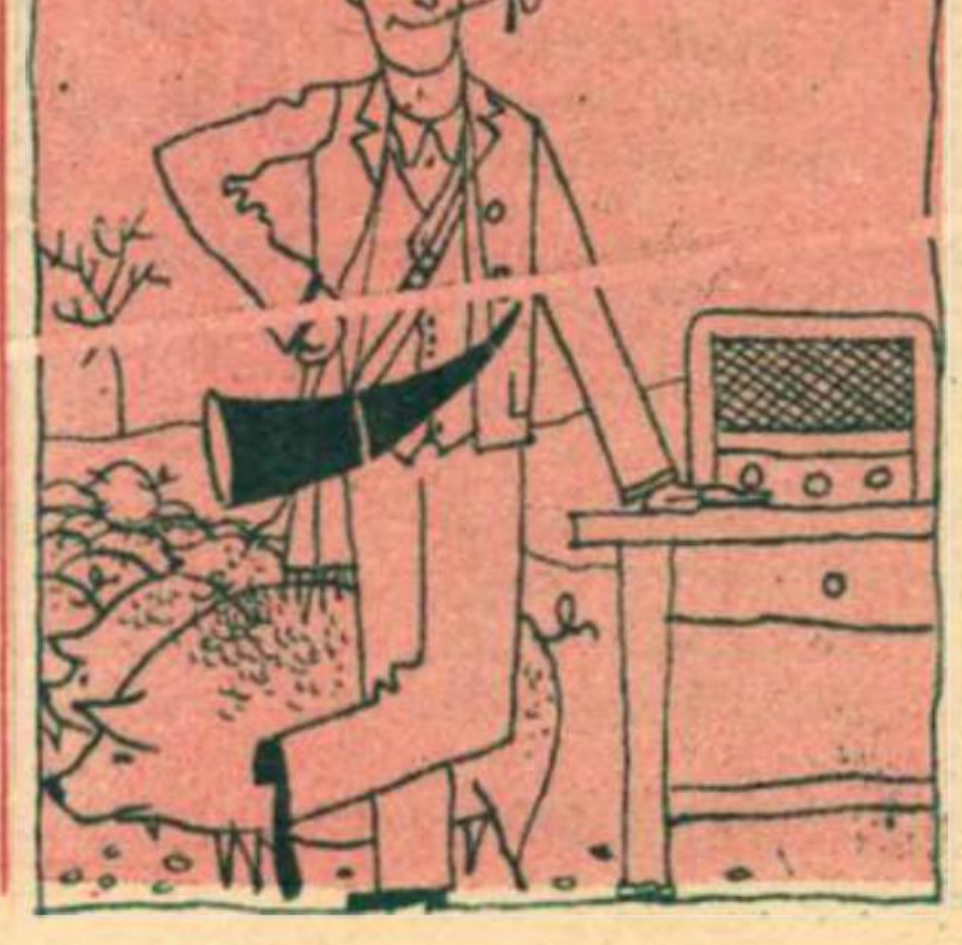

ATLANTI BÉLYEGALBUM

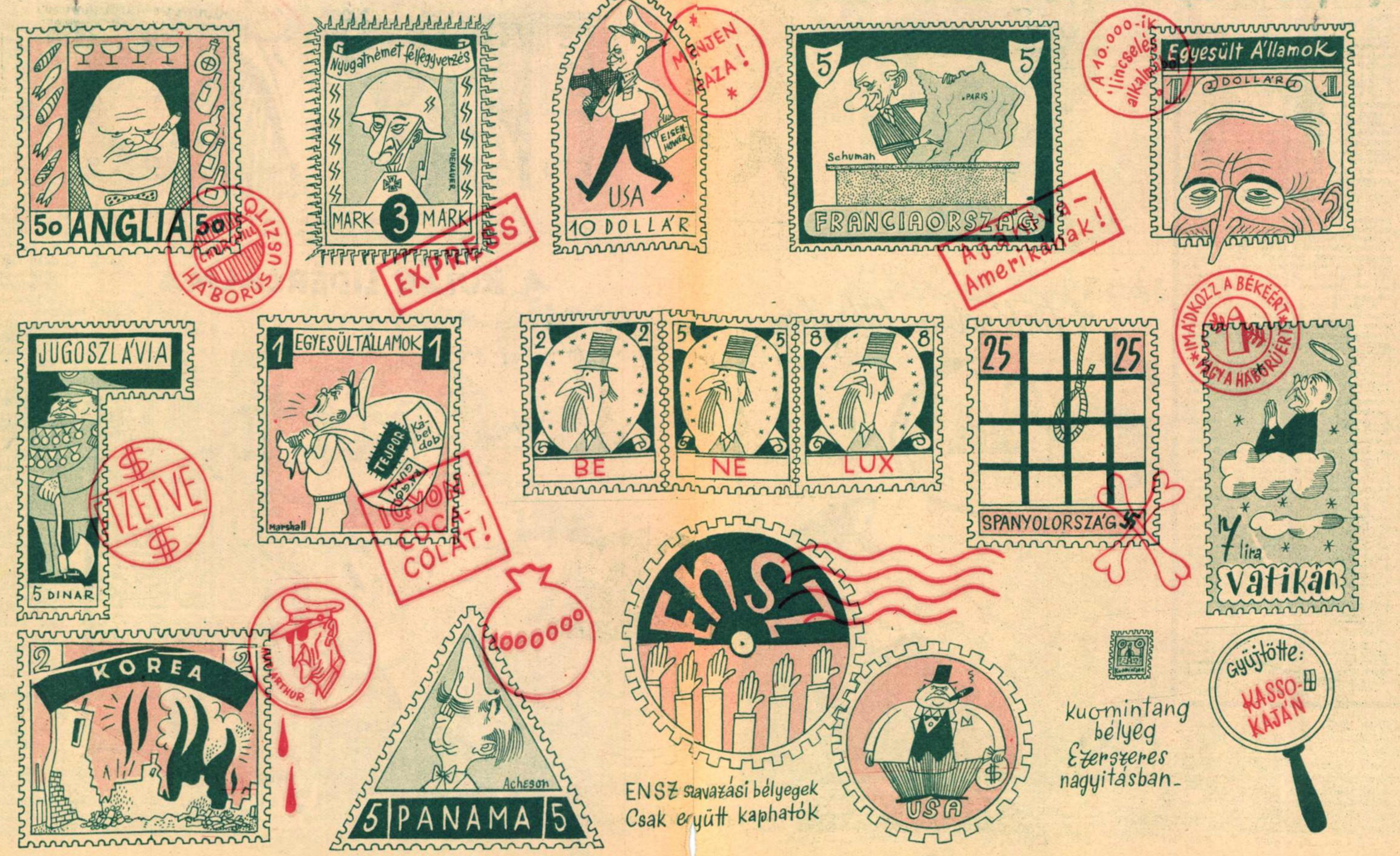

Vérnyomok a Rokolya-utcában

Későre járt már. A villamos motorkocsijában csak ketten voltunk. Megbújtam az egyik sarokban. A kocsi másik sarkában egy felgyűrtgallérrú, borzalinokalapos férfi ült, mellette a padon hatalmas aktatáska. Idegesen nézegetett a táskára, aztán az órájára, ki az ablakon és újra elölről. Először ügyet sem vetettem rá, mert már alaposan megéheztem, a szemem szinte kopogott az éhségtől. A kalauz be is jött a perronról és megkérdezte: ahimgajegyncskzelve? Aztán kiment. Egyszercsak rémülten vettem észre, hogy a nagy sárga aktatáskából vér csöpög le a padlóra. Nem vesztettem el hidegvéremet, úgy tettem, mintha aludnék, még hortyogtam is, — de azért mindent láttam, és nyitott szemmel figyeltem a vádlottat, — a feleségem ugyis mindig azt mondja, hogy ébren alszom. Megjegyeztem magamnak a fülek számát, a haj stuccolásának formáját, kiértékeltem a gallérbőséget és a nyakkendőhosszt. Az utas izgatottan nézegette a táskáját, aztán az óráját, a villamos mellett elfutó tájat. Hirtelen az egyik megállónál felpattant és leugrott. Én utána. Ugy lopakodtam mögötte, mint egy szerződtetett, magasfizetésű árnyék. Ha megállt, én is megálltam és ciripelni kezdtem, mint egy tücsök, hogy eltereljem magamról a gyanut. Egyszer visszafordujt és idegesen megkérdezte tőlem, mit akarok? Kedvesen megérdeklődtem, hogy messze van-e még innen a paksi hajóállomás? Megborzadva rámnézett és futni kezdett. Én, mondanom sem kell: Utána! Egyre gyorsabban futott. Az utcán már alig járt valaki, csak mi ketten kergetőztünk, bújócskáztunk a Rokolyautcában és környékén. Volt úgy is már, hogy sikerült elkapnom, — majdnem, — de valahogy mindig sikerült elmenekülnie. Olyan ügyes volt a gazember, mint egy gyík. És hiába kiáltottam erélyesen, arra sem reagált. Végül lihegve megállt és könyörgő hangon igy szólt: Engedjen haza a feleségemhez, már vagy egy órája fogócskázunk. Szegény Ilonkám megkért, hogy siessek haza! Zordul kiáltottam rá: — Először, mondja meg, mi van a táskájában? — Éppen ezért szeretnék hazasietni: Mirelite málna!

MIKES GYÖRGY

Ludas Matyi
Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZIÓ**
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Alkotmány-utca 3.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Luza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Budapesti Szikra Nyomda
V., Honvéd-u. 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

A cintányér, meg a tanulság

A harmadik emeleten lakom. Alattam, a másodikon él Gabi, a világ legrettenetesebb kisgyereke. Képzeljék el: cintányérozni tanul. Az egész gyerek még nincs ötéves, tehát a délelőttöket is otthon tölti. Állandóan és egyfolytában — cintányérozni tanul.

Ma délután szokatlan csend volt. Gondoltam, hogy kihasználom az időt és tanulni fogok. A cintányér gyanusan hallgatott. Egyszercsak bekopogott Gabi.

— Kertész bácsi itthon van?

— Sajnos nincs itthon, Gabika. Szemináriumra ment.

— Kertész néni itthon van?

— Ő sincs itthon. Az MNDSZ-ben hallgat valami előadást. Mit akarsz tőle?

— A Pali itthon van?

— Nincs! Előadásra készülnek az iparosiskolában. Szerepet tanul.

— A Tomi?...

— Ő is elment. Az úttörőknél van tanfolyamon. A Kati sincs itthon. Énekórára ment. És én se vagyok...

A kis Gabi megütközve nézett rám:

— Te? Hát te csak itthon vagy?!

— Igen, én itthon vagyok, de tanulni szeretnék! Neked nincs tanulnivalód? Hiszen látod, mindenki tanul.

— Ezt igazán mondod? — kérdezte Gabi bizalmatlanul.

— Igazán, — feleltem sürgetően, aztán rövid prédikációt tartottam neki a tudás gyönyörűségéről. A következő fenkölt szavakkal bocsátottam el:

— A tanulás embertársaink iránti kötelesség!

Csak ezt ne mondtam volna! Mert a kis Gabi nagyon megszívlelte tanításomat és futott haza, gyakorolni a leckét: — cintányéron.

Tajtékzottam, a fejemet a falbavertem dühömben, de nem tehettem egyebet: hallgattam a hangversenyt.

Tanulni természetesen egy szót se tudtam, de a délután mégsem veszett kárba egészen, mert, hogy ne akarjak tanítani addig, amíg nem tanultam, — azt jól megtanultam.

Országh György

Csangkajsek megveretése

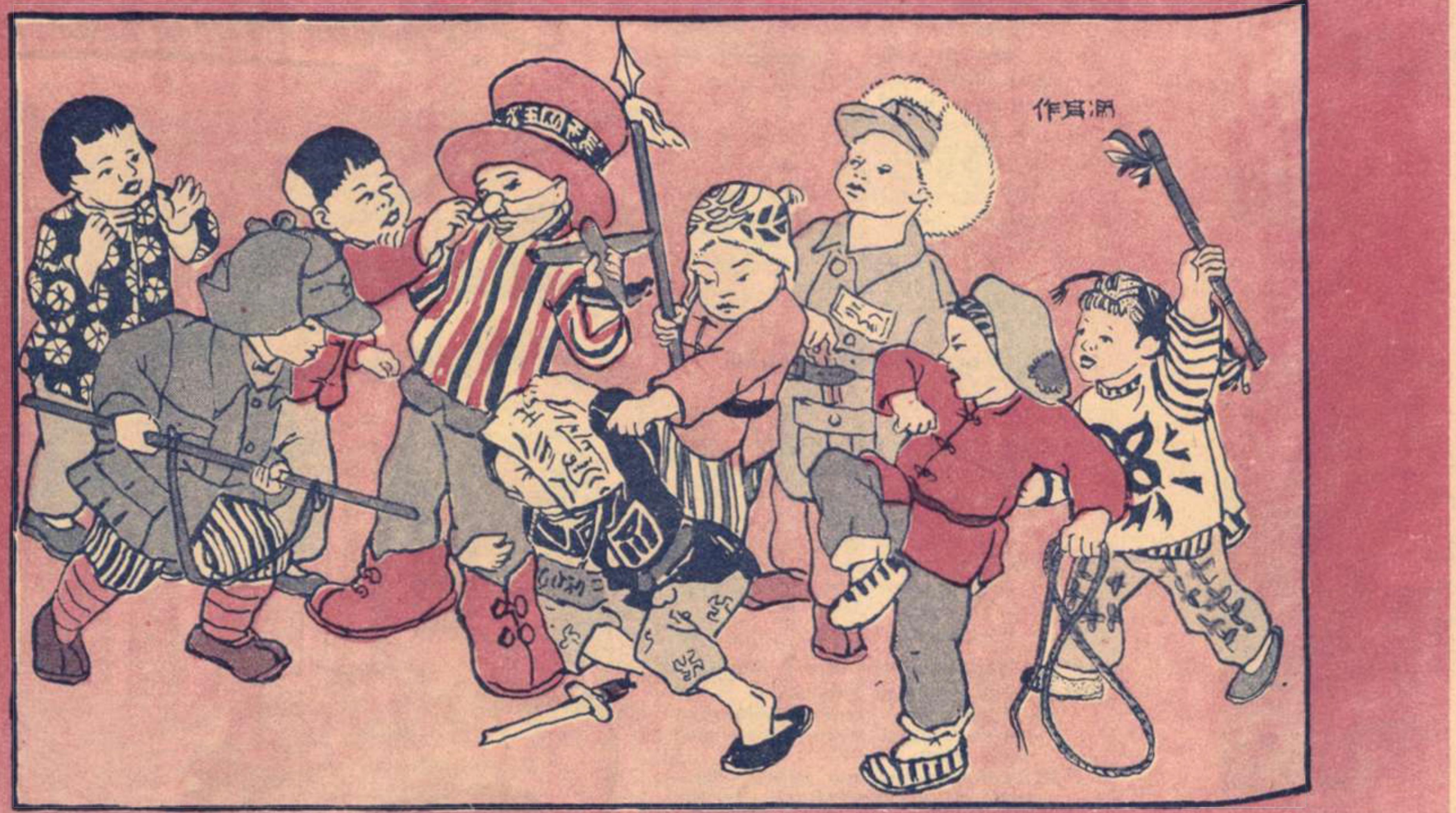

Az „Új Kína“ kiállítás anyagából közöljük Feng Chen kínai művész kőrajzát.

Dulles Ausztráliában

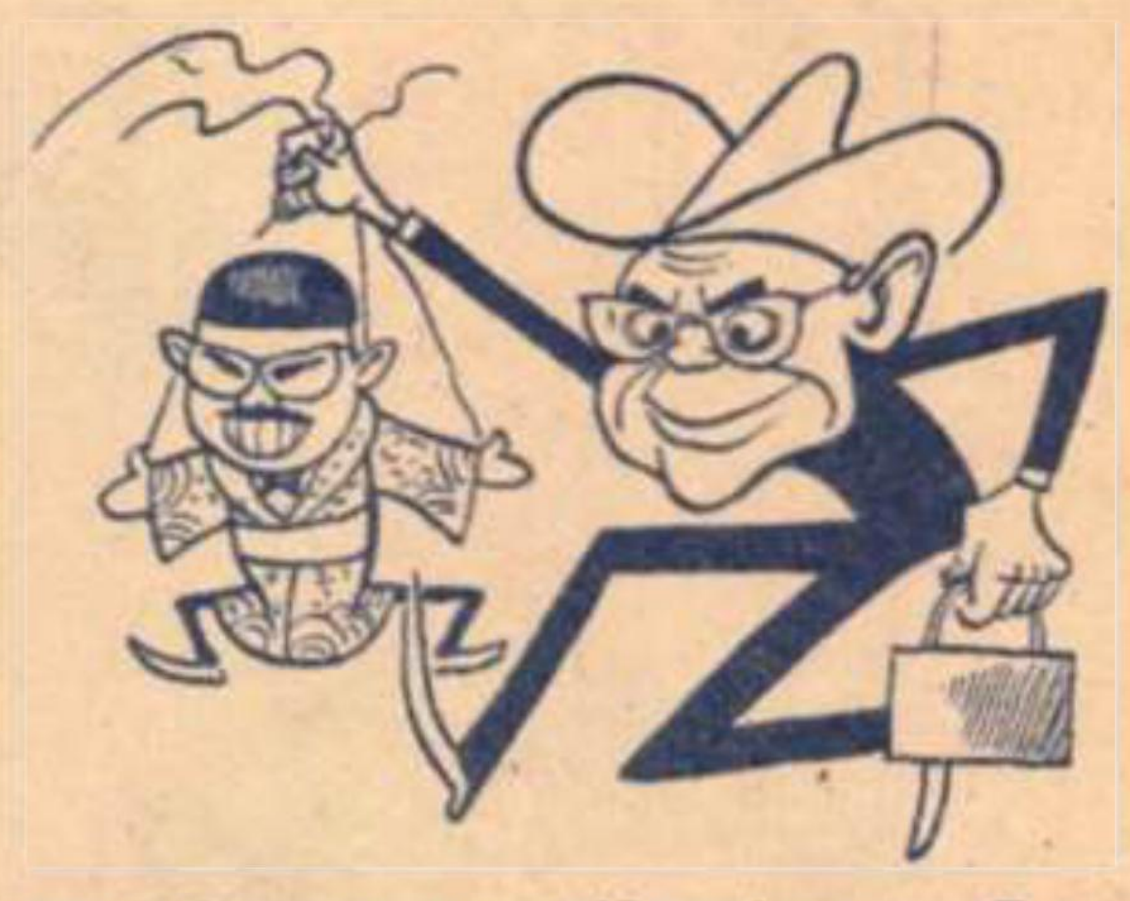

— Hallotta szaki? John Foster Dulles Ausztráliába érkezett!

— Ki hívta?

— Aki Eisenhowert Európába.

— Az ki volt?

— Senki.

— És mit keresett Dulles Ausztráliában?

— A japánok felfegyverzéséről tárgyalt az ausztráliaiakkal.

— De hiszen az ausztriáliaiak félnek a japánoktól!

— Azt mondta, Dulles, hogy az az ő magánügyük.

— Nem értem én ezt, szakikám? Az az ember, az a Dulles vagy minek hívják, bajba akarja dönteni Ausztráliát és azt az ausztrálok csak úgy hagynák? Nincs egy szavuk se ellene?

— Volna, de Dullesék nem tűrik, hogy az ausztrálok beavatkozzanak Ausztrália belügyeibe.

— Ilyen őrültséget! Az ausztrálok beleegyeznek, hogy megint rájukszabadítsa Dulles a japán imperializmust! Az ausztráliai kormánynak nem jut ez eszébe?

— Dehogynem! Védekezik is ellene!

— Hogyan?

— Letartóztatja azokat, akik eszébe juttatják...

Le a bürokráciával!

Egy nagy textilbolt

Mikor a Salgótarjáni Textilnagykereskedelmi Vállalatot alapították, nem jól sütött a nap az égen. Ennek következtében „a vállalat kiáltó példaképe a rossz szervezésnek, az ebből keletkező ziláltságnak s a népvagyon felelőtlen kezelésének“. Ez, persze, rossz. S nem teszi jobbá az sem, ha az okát megtudjuk: „Az új vállalatra zúduló adminisztratív és könyvelési feladatokkal a gyenge szervezet nem tudott megbirkózni...“ A feladatok nagyok voltak, de a vezetők „mind szakmailag, mind politikailag teljesen alkalmatlanok“.

Mi fokozta a zavarokat? Nemcsak fokozta, hanem kiküszöbölhetetlenné tette őket a vállalat rossz elhelyezése, ami onnan származott — ezt a bürokráciát tessék elhinni! — hogy a tervezett, de meg nem valósított állami áruház építésének céljára a vállalat helyiségeinek egy részét lebontották, mielőtt megfelelő új helyiségről gondoskodtak volna.

Mi lett ennek a következménye?

Az, hogy a raktárhelyiségek annyira zsúfoltak, hogy a szövetosztályon pl. az árut 8—10 méter magasan kellett felrakni, a cipőosztályon nincs hely a kiszolgálásra, s előfordult, hogy a beérkező árut napokon át le nem zárható helyiségben kellett éjjelnappal — őrizet mellett — elhelyezni. A vállalatvezető 4 másik alkalmazottal egy szobában dolgozik. Ilyen körülmények közt nem csodálatos, hogy a vállalat számvitele valótlan adatokat tart nyilván és nem tud a vagyoni állapotról számot adni.

Pehje van a vállalatnak az ellenőrzéssel is. A központtól a számvitel rendbehozására küldött brigád, amely 3 tagból állt, hat hétig dolgozott, de érdemleges eredményt nem ért el. Viszont „a bércsalás fogalmát megütő mértékben vett föl kiküldetési és túlóradíjakat“.

Vajjon a Belkereskedelmi Minisztérium intézkedett-e a bajok orvoslására? **Gábor Andor**

Közel a határhoz...

Nem szívesen olvas az ember kivonatos jelentésben ilyen sorokat: „A vállalat jelenleg is tele van volt tőkésekkel, volt aktív katonatisztekkel és nyugatosokkal, mint például Király László műhelyvezető, akinek üzeméből a vállalat alakult, vagy Székely Bódog könyvelő, volt sörgyári vezérigazgató, vagy Ibrányi Béla főkönyvelő, nyugatos, vagy Wiesner műszaki tisztviselő, volt aktív katonatiszt.“

Ez, bizony kellemetlen. És ez sem kellemes:

„A vállalat vezetését Szajdán Lajos vette át. Az új igazgató működése óta némi javulás tapasztalható ugyan, ennek mértéke azonban távolról sem kielégítő, mert a vállalatvezető nem elég erélyes ahhoz, hogy a vállalatban még mindig ott levő, nem megfelelő elemeket kézbentartsa. Ezért a bérezés és anyaggazdálkodás vonalán a fogyatékosságok zöme ma is fennáll, ami a központ újabb energikus közbelépését teszi szükségessé.“

Mik azok a „fogyatékosságok“, amik még ma is fennállanak, (mitahogy 1950 novemberében fennállottak)? Idézzünk a jelentésből:

„A helytelen normák, valamint az alkú tárgyát képező becsült idők: bér- és normacsalásokat eredményeztek.“ Ez hiba. De hát nem volt normarendezés? De volt. Am „az aug. végén végrehajtott normarendezés után 175—350%-os teljesítményeket számoltak el.“ Nem volt ez gyanús? Nem. „A vállalat vezetősége nem figyelt fel a nyilvánvaló bércsalás jelenségeire és figyelmen kívül hagyta a bércsalásokat alátámasztó magas teljesítmény-százalékokat. Nem ellenőrizték, hogy az elért százalékok mögött áll-e megfelelő teljesítmény?“ Pedig nem állt, nagyon is nem állt. „A Kühne-gépgyár részére végzett gépalkatrész-gyártásnál a normát a megrendelő adta meg. Ez nyolc és fél óra volt. Ezzel szemben a munkalapon 14 óra 20 percet utalványoztak.“ Csudálatosképen mégis 290%-os teljesítményt számoltak el. Amit csak azért nem fizettek ki, mert a vizsgálat nem engedte meg.

Mindezért az egész akkori vezetőséget elbocsátották, de — mint láttuk az elején — maradt még ott elég elbocsátani való.

Hol?

A XII. sz. Autójavító Vállalatnál, Szombathelyen.

Kigyúlt a fény...

A tényállás a következő: December 4-én este Magyarkeszire és Nagyszokolira autóbusszal utazni vágyók mintegy 70 főnyi csoportja gyűlt össze az autóbusz-megálló melletti Felsőnyék vasútállomás várótermében. Az autóbusz késett és ezalatt az állomás derék forgalmistája egyetlen mozdulattal elcsavarta a villanyt. A koromsötétben a gyerekek sivalkodtak, a libák gágogtak, egyszóval hang- és zűrzavar keletkezett. A sötétben várakozók parlamentert küldöttek az állomásfőnökhöz, hogy termtsen újra világosságot. Az állomásfőnök kijelentette, hogy bár a várótermet csak a vasútra várók számára világítják ki — így írja elő a szabály — ő nem ragaszkodik mereven az előíráshoz és hajlandónak mutatkozik a villany felgyujtására. Rögtön utasítást is adott a forgalmistának, hogy gyujtsa meg újra a villanyt. A forgalmista az utsítást végrehajtva, azonnal a kapcsolóhoz ment és egyetlen mozdulattal fényt teremtett, a sötétben már hosszú ideig várakozók teljes megelégedésére. Az esetről Smátrold Márton, az utasok egyike, panaszos levelet írt az egyik napilapnak.

A lap átírt a MÁV igazgatóságának, ahol a 8. ügyosztály kezelésébe vette az ügyet. Rögtön levél ment violaszín pecsét alatt a pécsi igazgatóságnak, hogy az esetet vizsgálják ki.

A válasz nem késett soká. Gulyás osztályfőnökhelyettes közölte, hogy szabályosan jártak el, sőt — mint írja — szórul-szóra idézzük: „Állomásvezetőnk eljárása a szabályokon túlmenően udvarias és megértő volt. A személydíjszabás I. Rész 17. §-ában foglaltak iyen nagymérvű előzékenységre nem adnak módot...“ A szabál az szabál, de azért nem árt, ha azt udvariasságból túllépjük.

Az ügy egyre tovább terjedt. Az irat hosszú egészségügyi sétát tett a vasúti főosztály különböző osztályain. Így véleményezte a 8. szakosztály, a 8A, 5A, 3A osztályok és a titkárság. Mindegyik osztályon hárman írták alá az iratot, ami szakosztályvezetők között is 12 aláírást jelent. Az aláírók megegyeztek abban, hogy megváltoztatják a személydíjszabás I. Rész 17. §-át és egy új rendeletet adnak ki Gy. 122—100/1951. 5. A. szám alatt, amelynek értelmében a jövőben a MÁVAUT utasoknak nem kell többé koromsötétben várakozniok autobuszaikra a vasúti várótermekben.

Mindezeket pedig a közlekedésügyi minisztérium sajtóosztályán olvastam, ahol Orosz József előadó a vaskos iratcsomó tetején a megnyugtató választ szerkesztette a napilap számára.

Ha a vége jó, minden jó...

TARDOS PÉTER

IGY FIATALODUNK

Persze, a villamos olyan zsúfolt, hogy ha rá akarok lépni a szomszédom lábára, akkor előbb le kell szállnom, hogy helyem legyen hozzá. Pedig feltétlenül rá akarok lépni, pont a tyúkszemére, mert a kocsi belsejében felfedezte egy nőismerősét és a fülembe ordítva üdvözli, ahelyett, hogy keresztülbokszolná magát az utasokon és a nőismerőse fülébe suttogna.

— Megszépült, amióta nem láttam! — ordítja.

Önkéntelenül is kihúzom magam kicsit, hátha mégis hozzám beszél... De a nő a kocsi belsejéből már felel is:

— Igazán? Nem csoda. Napról-napra fiatalodom. Képzelje, a mult héten voltam az Ifjúsági Színházban, tegnapelőtt az Úttörő Színházban és mit gondol, hová megyek ma? A Bábszínházba!

JEFIMOV RAJZAI*

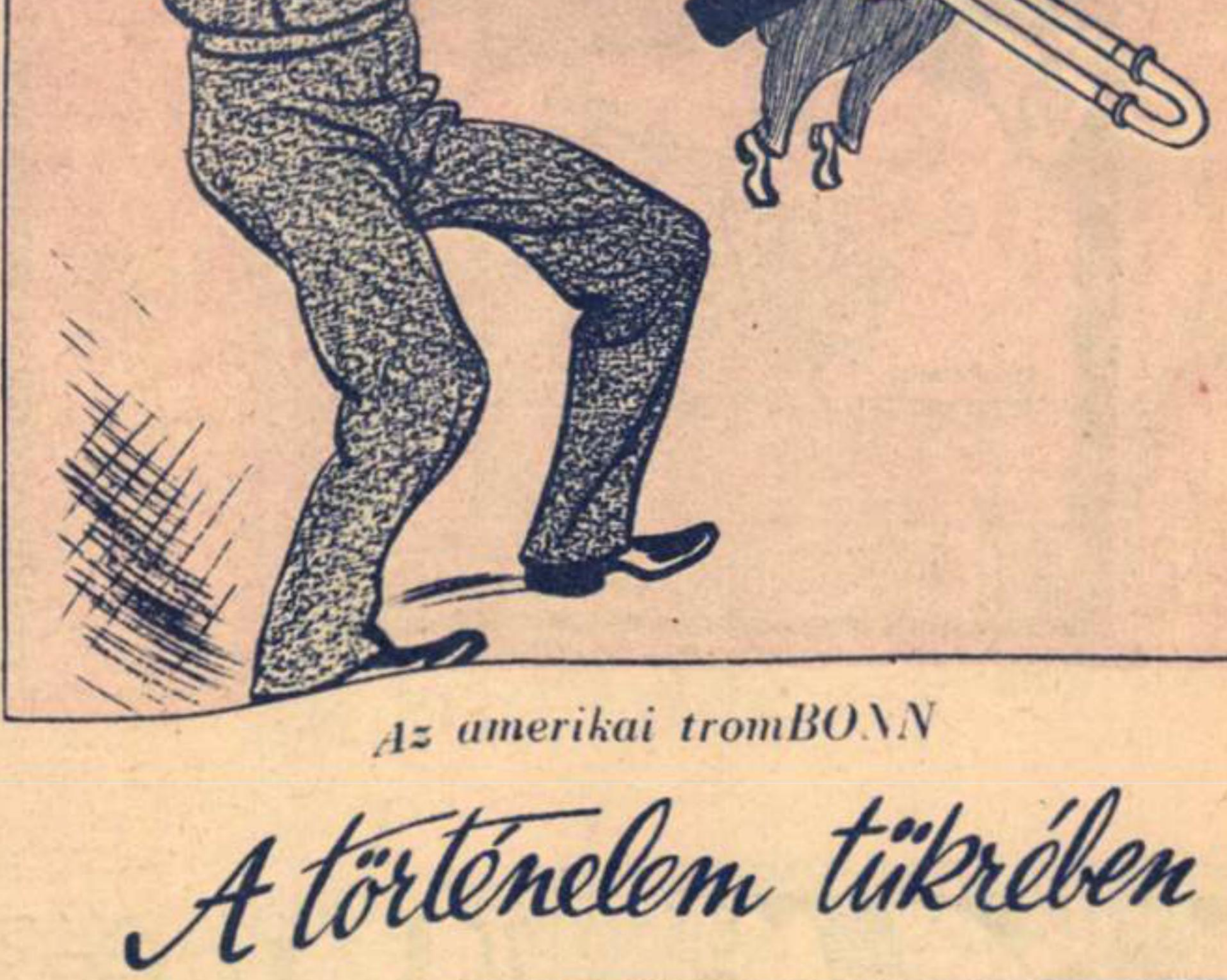

REMILITARIZÁCIÓ!!!
R-R-REVANS!!!

Az amerikai tromBONN

A történelem tükrében

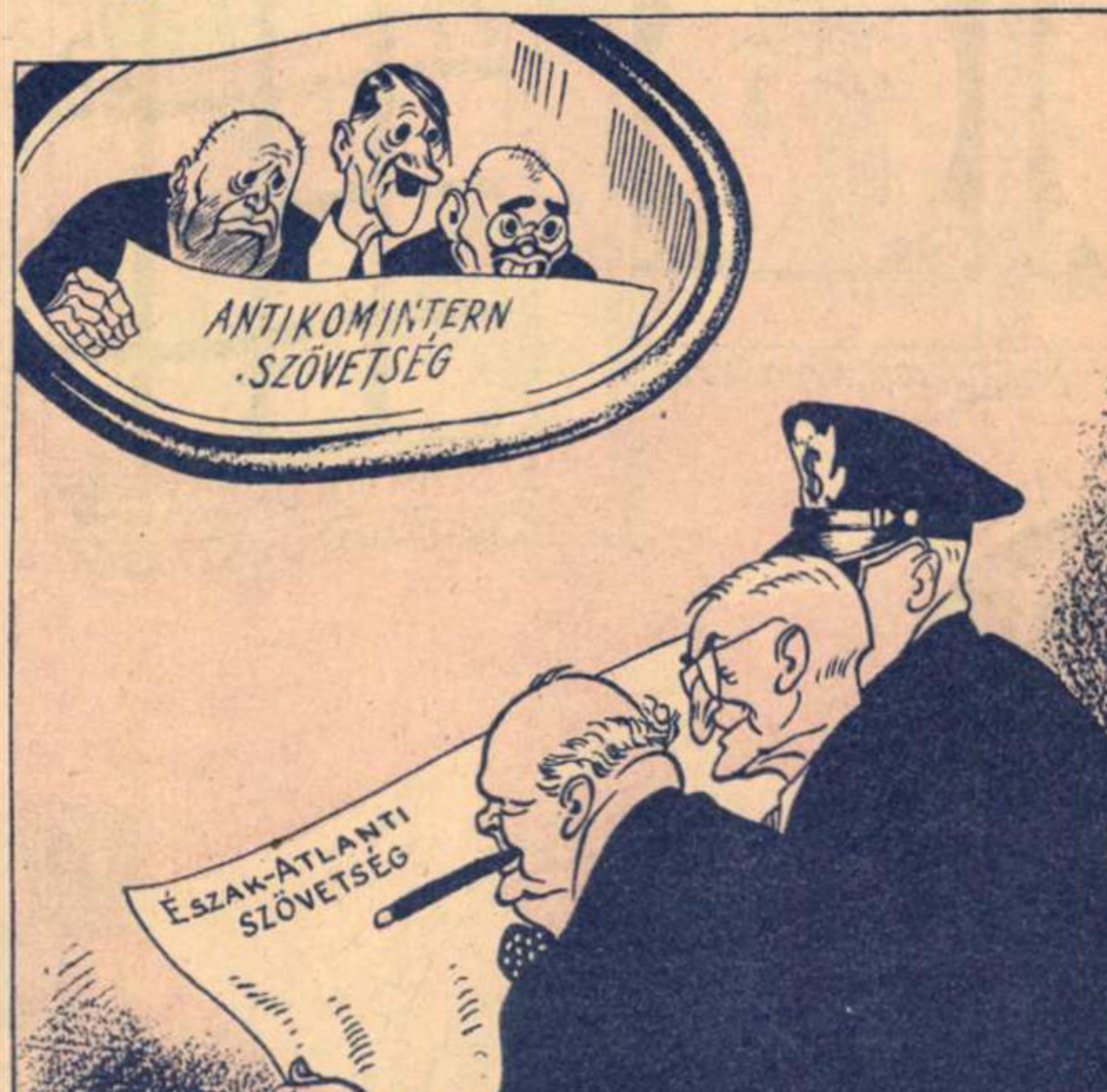

Amit a tükör mutat

---

* „Tartós békéért, a háborús gyujtogatók ellen“ címmel jelentette meg a Művelt Nép könyvkiadó Jefimov rajzait. A most megjelent albumból közöljük a világhírű szovjet karikaturista két rajzát.

Jubileum

Az öreg Sinkó bácsi közeledni érezvén 60-ik születésnapját, felkereste Mák elvtársat, a személyzeti osztály vezetőjét.

— Mához két hétre kereken hatvan éves leszek — mondta — s ebből ötvenet a vállalatnál töltöttem el, mert már mint tízesztendős fiúcska cukorkát árultam a kapu alatt. Félévszázados jubileumom tehát egybeesik a hatvanadik születésnapommal. Szeretném, ha erről a kettős ünnepről a vállalat semilyen formában sem emlékezne meg.

Mák tűnődve nézett maga elé: nem tudta mit mondjon. De Sinkó bácsi tovább beszélt.

— Hatvanesztendős fennállásom alatt mindenkor a legjobb kolléga voltam. Munkámat a könyvelésben lelkiismeretesen végeztem, s ha csak lehetett, enyhítettem azon terheken, amelyeket a kapitalizmus rakott a munkásság vállára. Mindez azonban ne kerüljön szóba azon a kis ünnepségen, melyet minden körülmények között mellőzni kérek.

Mák bólogatott, Sinkó tovább beszélt:

— Ezerkilencszáznegyvenöt tavaszán az elsők között voltam, akik hozzáláttak a gyár újjáépítéséhez. Spongyát rá! A munkafegyelem terén példamutatóan jártam az élen mindenkor. Igazolatlan mulasztás sohasem nyomta a lelkiismeretemet. Első a kötelesség! — ez volt a lobogómra írva egész életemben. Hatvanadik születésnapomon, március nyolcadikán, ne legyen emiatt részem semmiféle ünneplésben.

Amikor Sinkó bácsi elhagyta Mák szobáját, a folyosón Gerébbel találkozott, a vállalatvezetővel.

— Éppen most szóltam Mák elvtársnak — mondta Gerébnek, — hogy március nyolcadikán, amikor hatvanéves leszek s egyben félévszázada lesz annak, hogy a vállalatnál vagyok, mert már mint tízéves fiúcska cukorkát árultam a kapu alatt, semmiféle ünneplést nem kérek.

Geréb tűnődve nézett rá. Nem tudta, mit mondjon.

— Csak zavarba hozna — tette hozzá Sinkó bácsi — ha valaki március nyolcadikán méltatná sokévtizedes becsületes munkámat, amelynek során nem egyszer igyekeztem enyhíteni a terheket, amelyeket a kapitalizmus rótt a munkásságra.

Geréb bólogatott, Sinkó tovább ment. A folyosó fordulójából még visszakiáltott:

— Munkás és értelmiségi között soha sem tettem különbséget!

Az ünneplés rövid, de bensőséges volt. Mák elvtárs ismertette a jubiláns sokévtizedes munkásságát, elmondva, hogy már mint tízesztendős fiúcska cukorkát árult a kapu alatt.

Még Geréb szólt néhány szót arról, hogy Sinkó bácsi sohasem tett különbséget munkás és értelmiségi között, majd átadta az ünnepeltnek a tisztviselői kar gyüjtésének eredményét: egy ezüstözött gyertyakoppantót.

Sinkó bácsi reszkető szívvel hallgatta végig a két beszédet, s miközben a kollégák tapsa felcsendült, két csepp könny szaladt le a szeme sarkából.

— Nem feledkeztek meg rólam — gondolta — s gyorsan megtörülte izzadó jobbját, mert látta, hogy Geréb kinyujtott kézzel jön feléje.

Tabi László

De Gasperi és Pleven

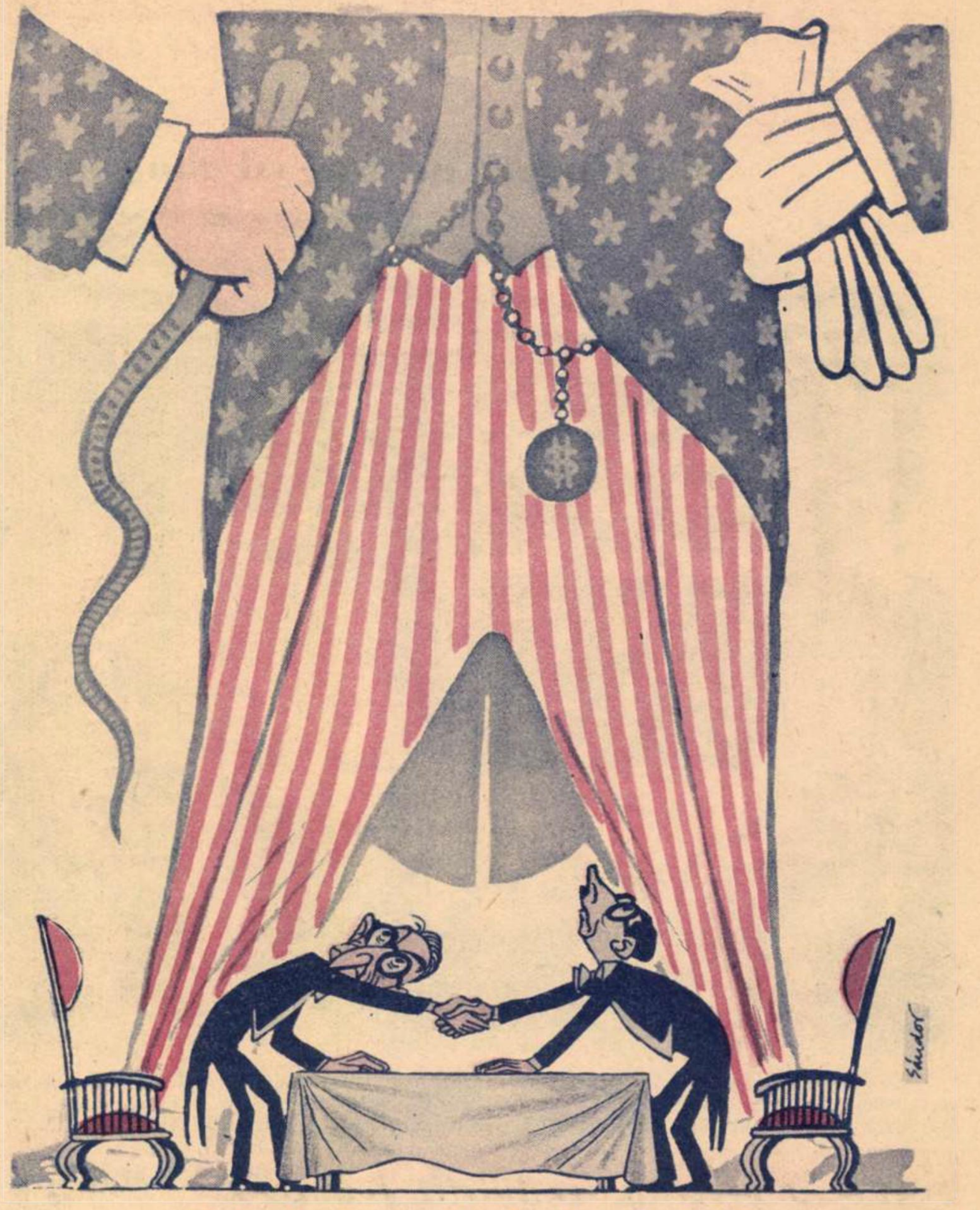

a teljes összhang jegyében tárgyalnak Santa Margheritában

A legifijabbak

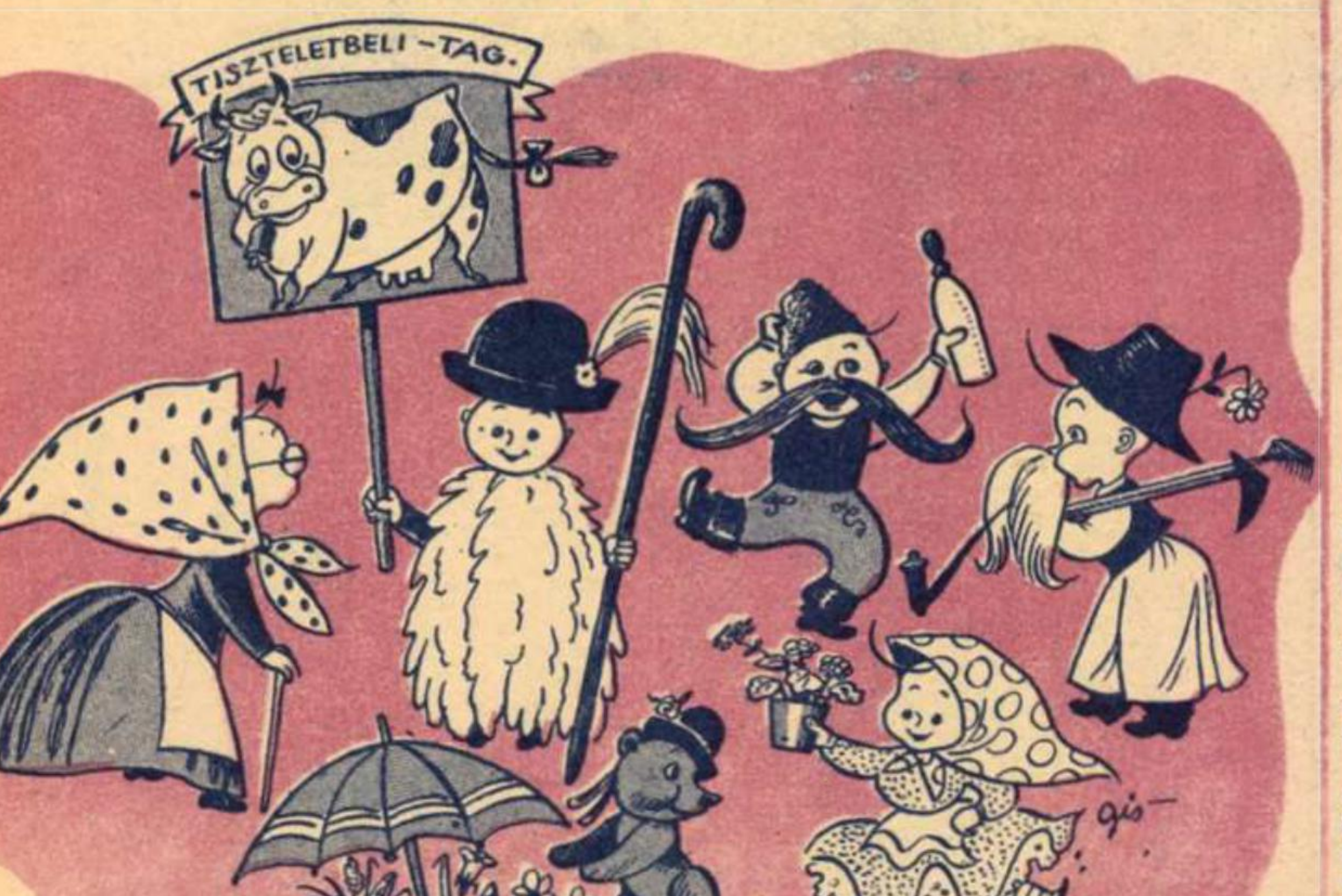
TISZTELETBELI-TAG.

beöltöztek falusinak, mert részt szeretnének venni a téli vidéki kultúrversenyen.

Tópatakcsermelyi rizling

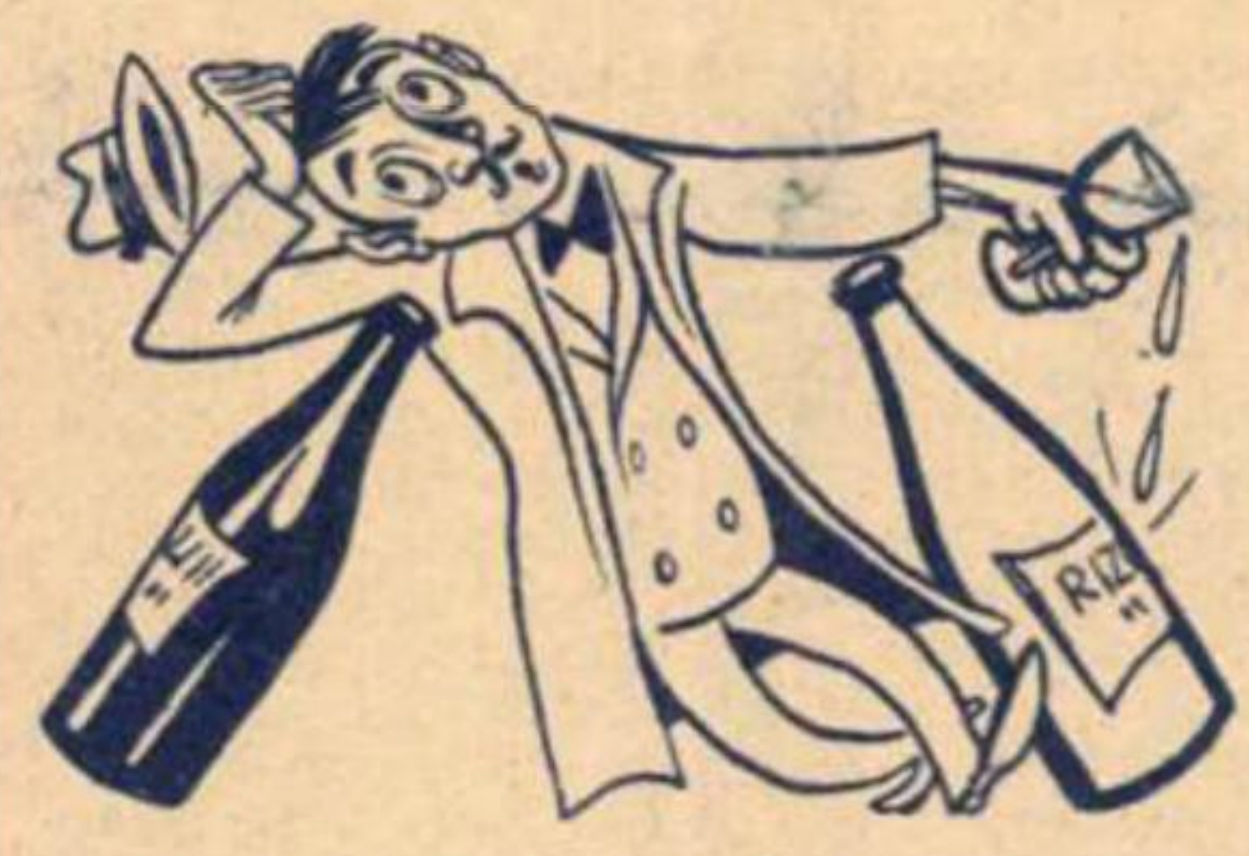

Azt a megbízást kaptam, hogy fotoriportot csináljak arról az ünnepi pillanatról, amikor először gyullad ki a fény egy faluban, amikor bekapcsolják a villanyt Felsőkőalja kisközségben.

Utazom a vonaton. De hol kell átszállni a vicinálisra?

Először azt a számtantanár külsejű férfit kérdezem meg, aki velem szemben ül a vasuti kocsiban.

— Felsőkőalja, Felsőkőalja ... Volt egy kitűnő cimborám, akivel együtt kugliztam. Az felsőkőaljai volt. Nem is hittem volna róla, hogy megtéved. A takarékban volt pénztáros. Egyszer aztán elmaradt a kuglipartiról. Sikkasztott a svihák, lecsukták.

Na, ez nem tudja, hol kell átszállni a vicinálisra. Talán ez a kövér asszony.

— Nem vagyok odavalósi, lelkem. Tudja gyöngyvirágom, én boldogujfalusi vagyok. Ott is mentem férjhez, de aztán Pestre jöttünk. Férjem altiszt lett a postatakarékpénzárnál. Derék ember volt, tavaly halt meg szegény. Szép temetése volt, csak egy kicsit messze van a sírja, sokat kell menni a kaputól, amíg odaérek. Pedig a lábam már nem a régi, megérzi az időváltozást ...

Csak jönne a kalauz, annak hivatalból kell tudni. De nem jön. Hopp, itt az utasellátó ember. Köszönöm, nem kérek se mustárral, se tormával, fröccsre sincs gusztusom, legyen szíves megmondani, hol kell átszállni a vicinálisra?

— Rögtön kérem, csak kimérem ide azt a két deci kadart. Ez kérem felsőkőaljai kadar, tüzes, mint a pokol!

— Pont Felsőkőaljára igyekszem...

— Irigylem önt. Ott aztán ihat kadarkát! Pont olyan, mint az enyém. Tetszik két decivel?

Nem kértem kadarkát, mire elrohant. Hol kell átszállni a vicinálisra?

Megszólal mellettem egy lódenkabátos.

— Én Tópatakcsermelyre megyek. Ott még jobb bor van.

Na végre itt a kalauz ...

— Kérem, hol kell átszállni a felsőkőaljai vicinálisra?

— Kisgáton ... De azt már elhagytuk.

Elkeseredve kiáltottam fel:

— Most jól nézek ki. Engem Felsőkőalján várnak ...

— Örüljön, hogy lemaradt az átszállásról, — vigasztalt a lódenkabátos. — Most eljön velem Tópatakcsermelyre. Meglátja, mennyivel jobb a csermelyi rizling, mint a kőaljai kadarka ...

(sti)

Heti képrejtvényünk

Mi ez?

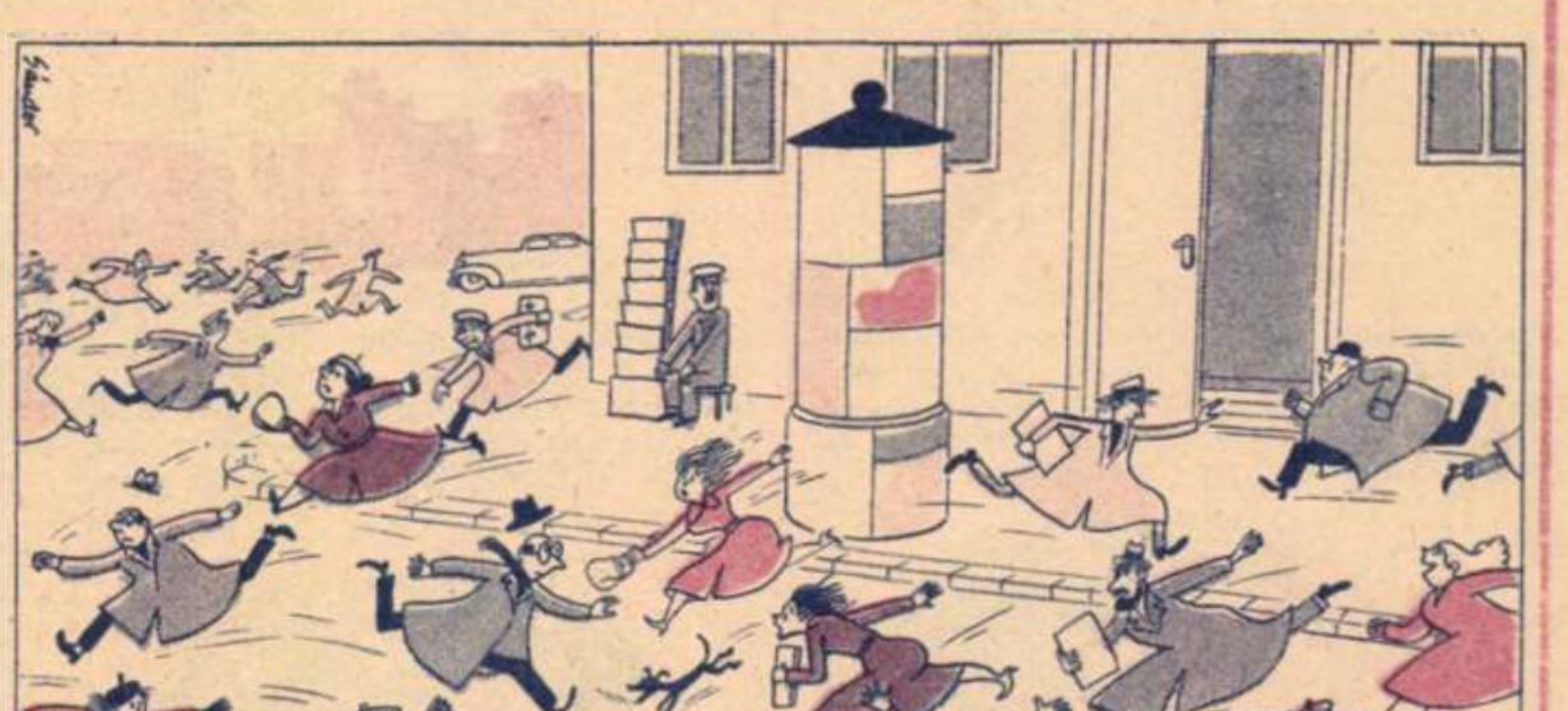

Terepfutó tréning az aszfalton?

Nem! Hétköznapi utcajelenet egy hivatalnegyedben reggel fél kilenc előtt három perccel.

Nyugat-Németországban

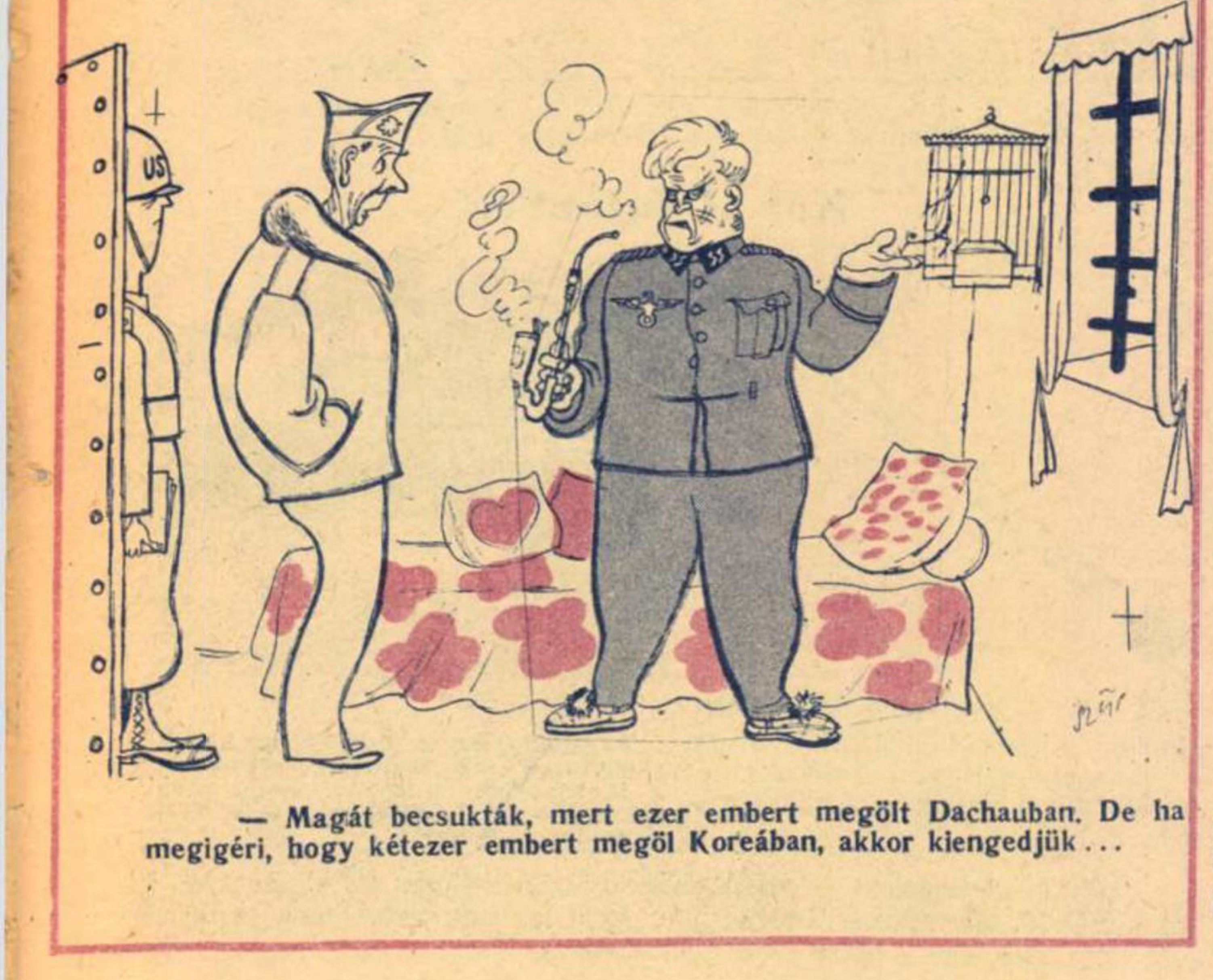

— Magát becsukták, mert ezer embert megölt Dachauban. De ha megigéri, hogy kétezer embert megöl Koreában, akkor kiengedjük ...

Jéghideg ÉS MÉGSEM HÓGOLYÓ

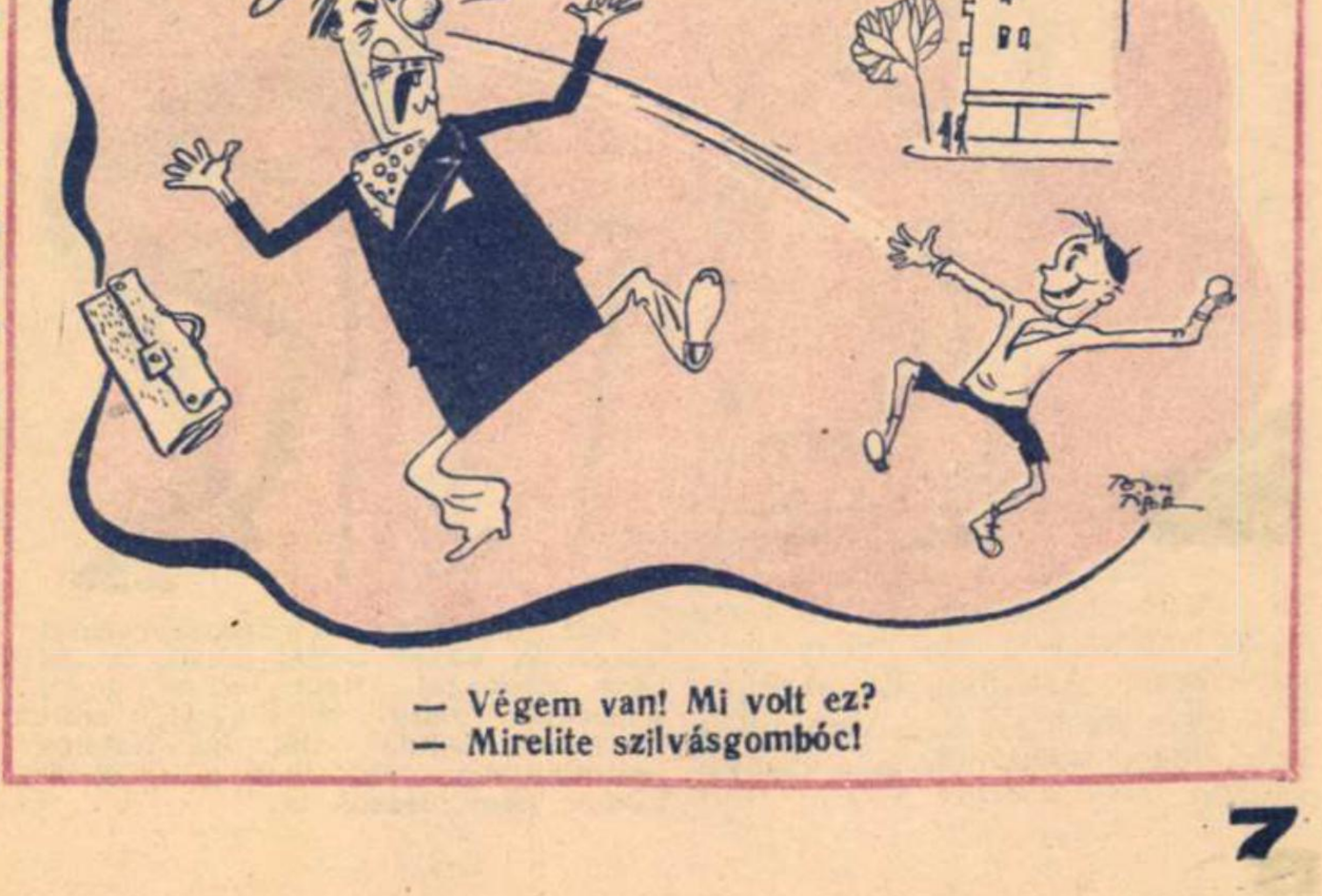

— Végem van! Mi volt ez?
— Mirelite szilvásgombóc!

Ludas Matyi a DIÓSGYŐRI KOHÁSZATBAN

Martinász, ne hagyd magad!

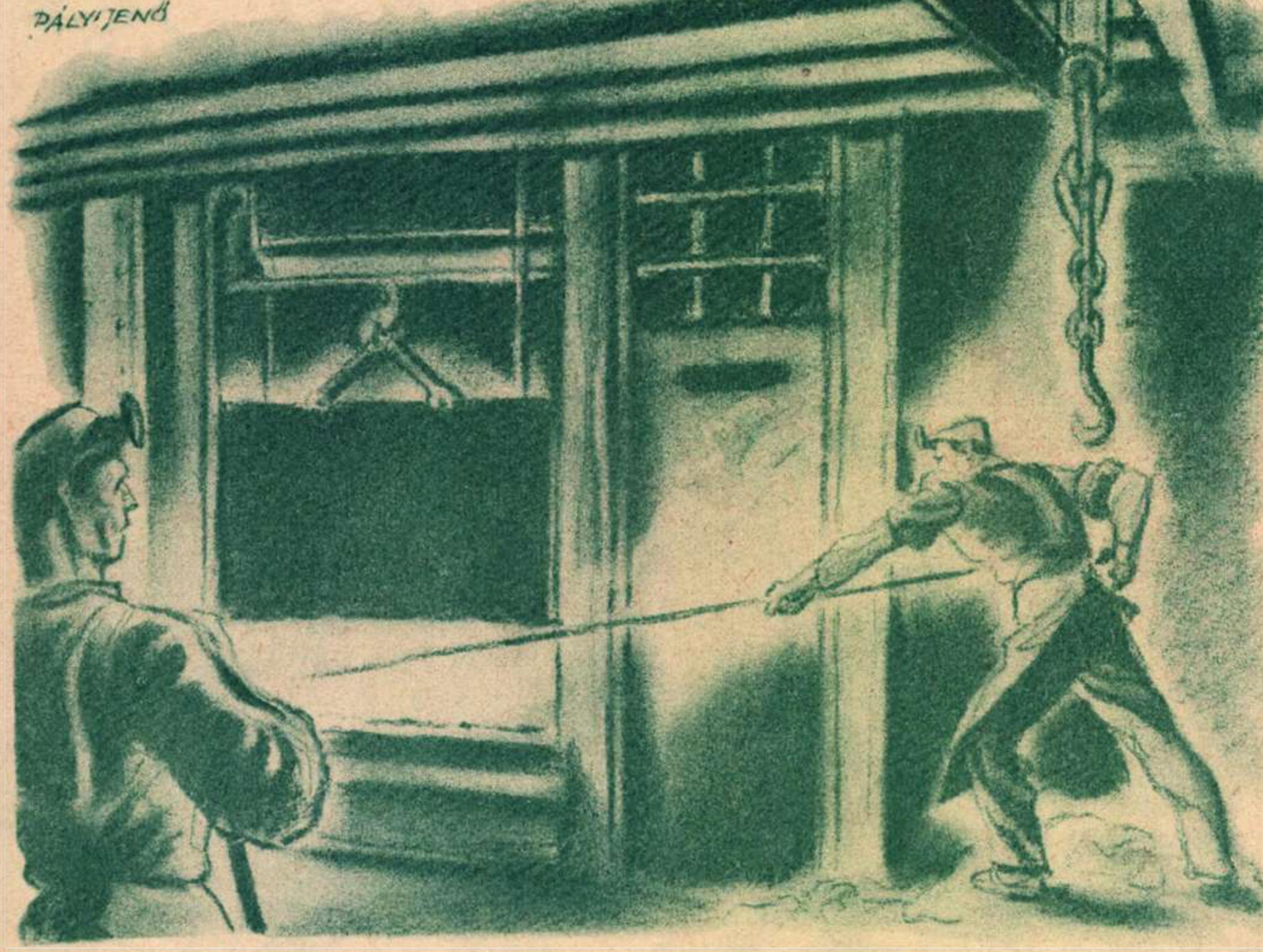

A diósgyőri gyár szíve a Martin s ez a szív frissen dobogva teljesíti hivatását. A kongresszusi versenyben úgylátszik, hogy az ózdi kohászok szíve dobog frissebben s éppen ezért üzenjük: — Diósgyőri Martinász ne hagyd magad, Martinász ne hagyd magad, hagyd el az ózdiakat!

ÓZD, ÓZD, ÓZD!

A portás a fülkében ül és éber. Ő még aránylag láztalan. De odabenn a folyosók levegője már vibrál. A vállalatvezető titkára izgatottan babrál háromnapos borostájában.

— Ózd, — azt mondja. — Olvastátok? Benn van a Szabad Népben. Azt mondják az ózdiak, hogy gyorsvonaton sem érhetjük őket utól. Meg azt is mondják, hogy bottal ülhetjük a nyomukat. Hm. Mit gondoltok? Ózd...

De ezt halljuk, látjuk mindenütt a kohászatban, ahol csak végigmegyünk. Ózd élenjár. Ózd vezet. Ózdot lehengereljük. Ózd kemény dió. Ózd? Ugyan, kérem, háromszor lettünk élüzem. Mi nekünk Ózd? De azért, komám, mégiscsak: Ózd, az Ózd...

Az az érzésem, hogy az egész hatalmas üzem ma Ózdra csucsorított szájjal jár. A kezek ökölbe szorulnak. Henceg az Ózd. Majd mi megmutatjuk neki!

A nagyolvasztó kemencéjében 2800 fok meleg van. De Gede István alapszervi titkár hőfoka sem sokkal kisebb. Karomnál fogva húzgál ide-oda, mindent egyszerre szeretne megmutatni.

— Szerencsétek van, most lesz a friss csapolás... Látod, a kemencenyílás tömítésébe most befúr az a fúró ott, amelyik olyan, mint egy kis ágyú, az olvasztár azt már érzi, hogy meddig menjen és akkor.... vigyázz!

A kemencéből kicsap a tüzes istennyila. A munkások visszalépnek nyugodtan, de Gede elvtárs engem messzire elsodor. Hogyne, gondolja, még megég itt nekem ez a ványadt ujságiró. A sistergő lángtengerből tüzes szikrák csapkodnak messzire, olyan az egész, mint egy óriási csillagszóró csodagyertya. A tüzes vasfolyam végighömpölyög a homokkal bélelt vályukban s pokoli fénnyel világítja meg az öntőcsarnokot, a munkások kemény arcát és a mi lényegesen kevésbé kemény vonásainkat. A vályukban végigfutó vasfolyó egy nyíláson szikrázva lezuhog az alatta levő üstbe. A tűzesés vakító fénye lobog vissza Gede elvtárs szeméből:

— Paralel üstöket állíttattam be. Igy nem hül ki az anyag, folyékonyan tudjuk átadni a Martinnak... Nekem mesélhetnek Ózdról. Mi leszünk az elsők és senki más!

A Martin! Minden a Martinon múlik. Januárban javították a kemencéket, volt egy kis lemaradás. De most már behoztuk. Miénk lesz a zászló, meglátjátok elvtársak!

Közben az emeletmagas darú ide-oda csúszkálva eteti az éhes kemenceszájakat. A hosszú kar, mint valami őslény nyaka benyúlik a kemence torkába, megfordul és lomhán kipottyantja az adagot, amely azonmód eltűnik a vakító lávatengerben. Aztán lustán elindul a szerkezet vissza a mérhetetlen ócskavashalmazhoz, ahol „bölcsőtől a koporsóig" minden található. A Martinász becsukja a kemence száját s a kemence jóllakottan pöfög tovább.

A folyékony vas a kokillákba ömlik, így készül az öntecs, ami nem más, mint egy hasábformájú izzó vastömb, gondolom, lehet jópár kiló. Megbűvölten futunk az öntecs után, be a durva hengerdébe, ahol gépek futtatják, nyujtják, lapítják az izzó vasat, míg megkapja a formáját. A finom hengerdében ugyanezt csinálják finomabban, de itt már kézzel, fogókkal dolgoznak. Az elektroacél-műben meg átolvasztják a folyékony acélt és formákba öntik. Mindezt a saját szememmel láttam, amelyet sokszor nehéz volt nyitva tartani. De még sok mindent láttam, amihez kevés a papír és a szó. A „kibliket", amiben a vasérc és a koksz felkapaszkodik a mérhetetlen magasba, azon a girbe-gurba csövekből álló szerkezeten, amit állítólag egyes emberek megértenek, de én ezt sohasem fogom elhinni. És még több mindent nem láttam, mert az elvtársak szerint egy hét sem lenne elegendő, hogy mindent végignézzünk.

Annyit azonban mondhatok, ne haragudjanak rám az ózdiak, de én Diósgyőr-párti lettem. Lehet, hogy ha Ózdon lettem volna, Ózd-párti lennék. De így a Diósgyőr színeiért izgulok. Hajrá Diósgyőr! Előre a kongresszusi zászlóért! És ha február 25-én győztesen átmentek Ózdra a kis piros autóval, ezt a csasztuskát énekeljétek:

Megy a gőzös, ripeg-ropog a kereke.
Diósgyőri olvasztár ül benne.
Kezében a zászló azt jelenti,
Látod-e ózdi, kár volt neked dicsekedni.

Gádor Béla

Akik a verseny lendületét fokozzák

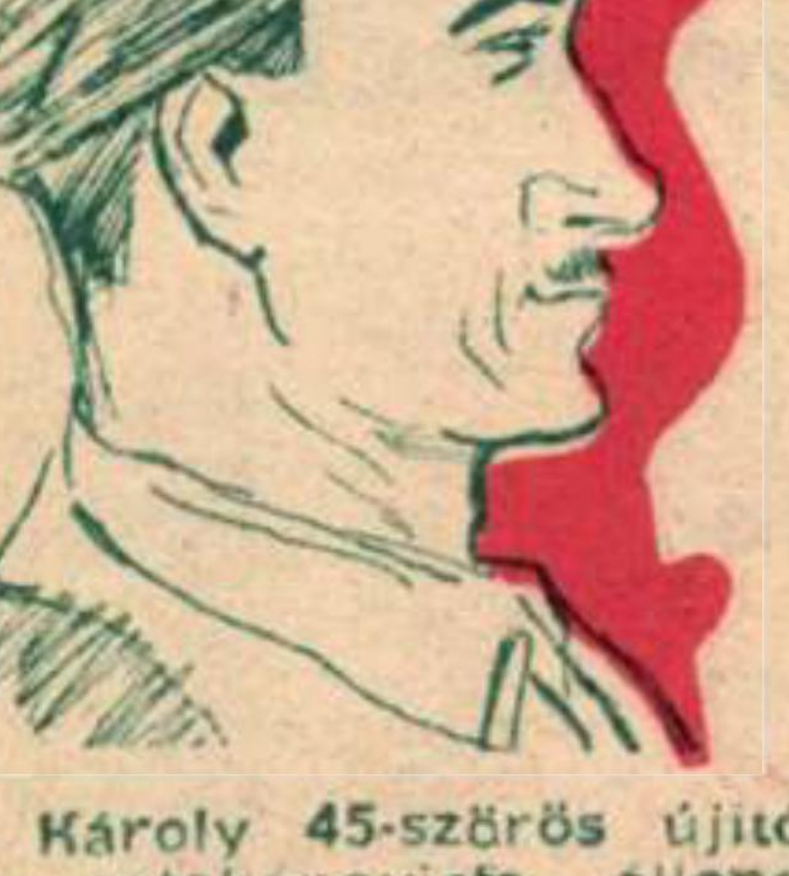

Leitner Károly 45-szörös újító és hengerész sztahanovista állandóan újításokon töri a fejét. A fejtörés gyakori sikerrel jár, a siker pénzmaggal jár, így Leitner elvtárs is, a gyár is egyformán jól jár.

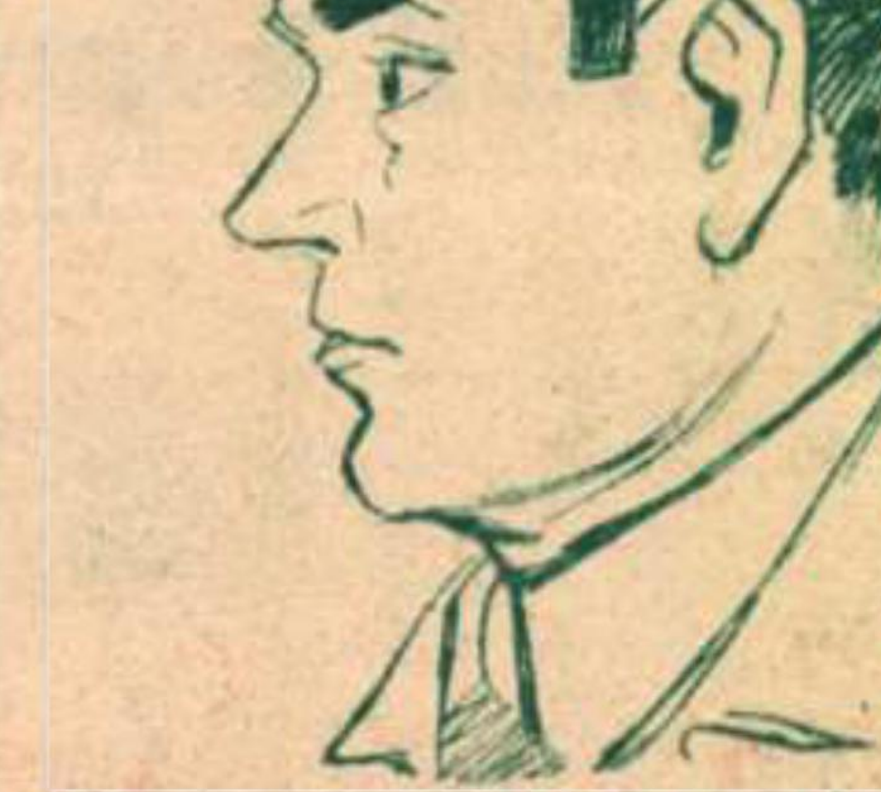

Margóczy István, Kossuth-díjas olvasztár, a szakma legjobb olvasztára. Pedig nem csekélység a sok legjobb között legeslegjobbnak lenni, de Margóczy elvtárs egy leg-gel mégis a többi legjobb előtt jár.

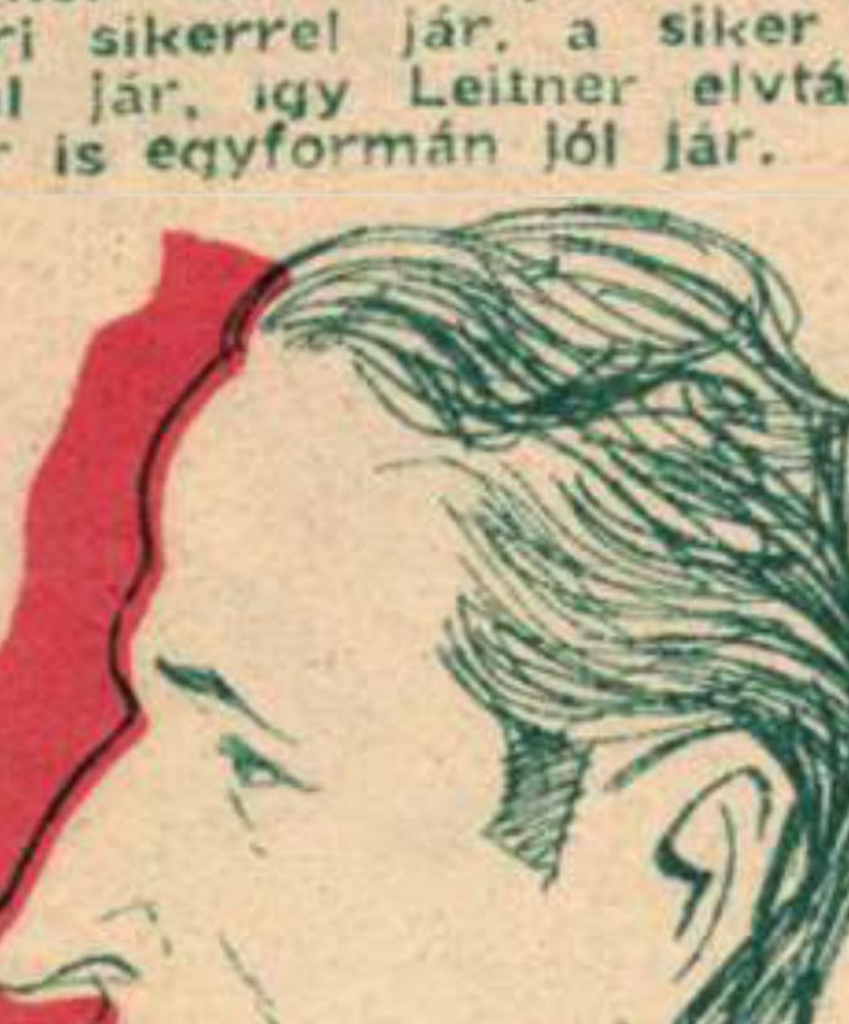

Bodnár Imre elvtárs, a kohászati üzemek párttitkára, a nap huszonnégy órájából negyvennyolcat szeretne a gyárban tölteni. Miután ez bizonyos fizikai okok miatt nem lehetséges, mindössze éjjel-nappal irányítja a gyárból a kongresszusi versenyt.

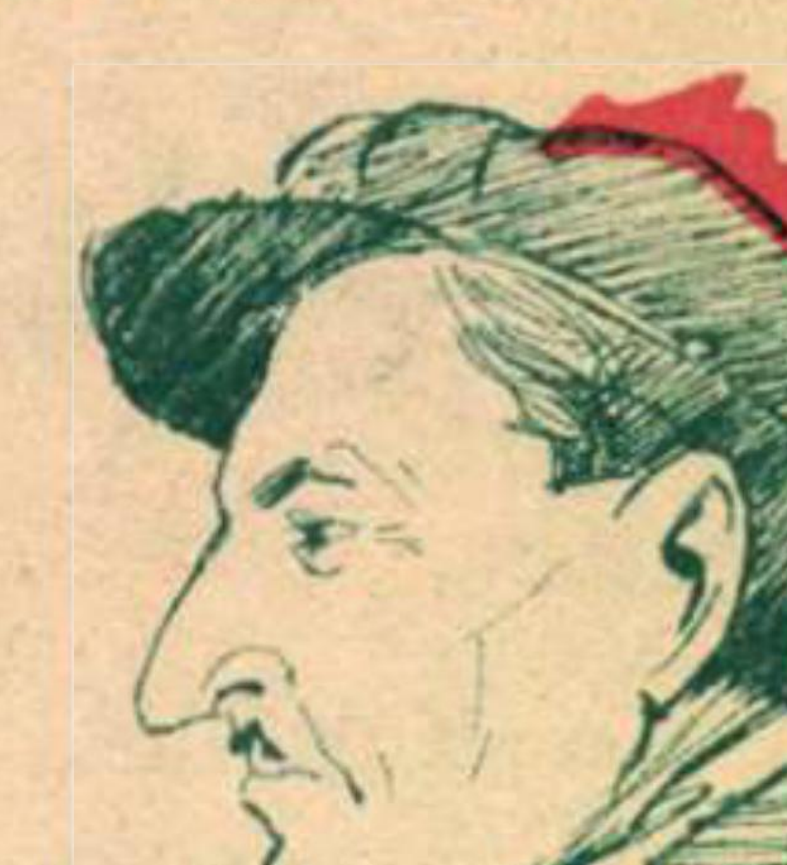

Gede István alapszervi titkár, akinek ötven év körüli mellkasában olyan fiatal és harcos szív dobog, hogy bármelyik diszista megirigyelhetné.

Akik a versenylendületet csökkentik

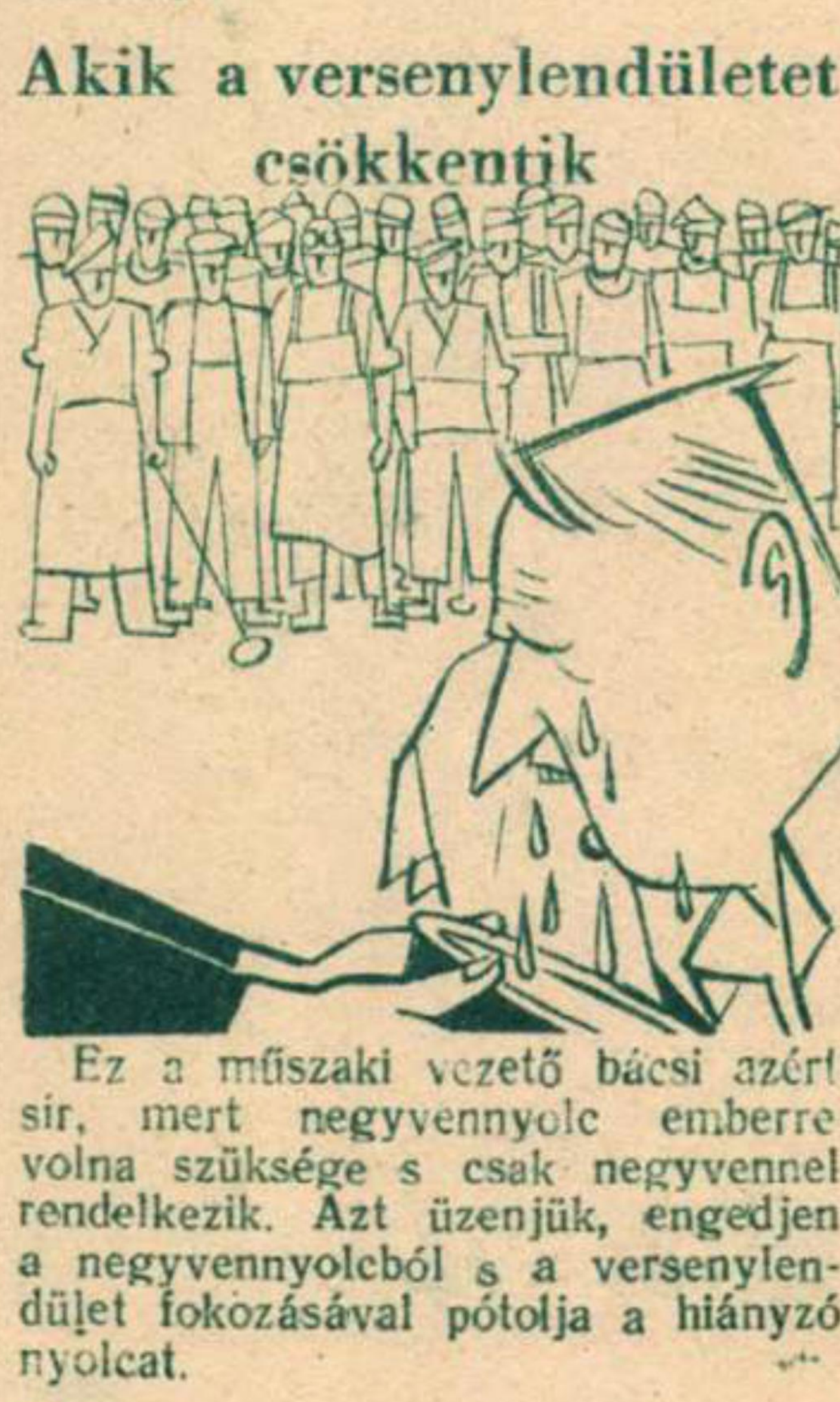

Ez a műszaki vezető bácsi azért sír, mert negyvennyolc emberre volna szüksége s csak negyvennel rendelkezik. Azt üzenjük, engedjen a negyvennyolcból s a versenylendület fokozásával pótolja a hiányzó nyolcat.

Öreg Ü. B. nem vén Ü. B.?

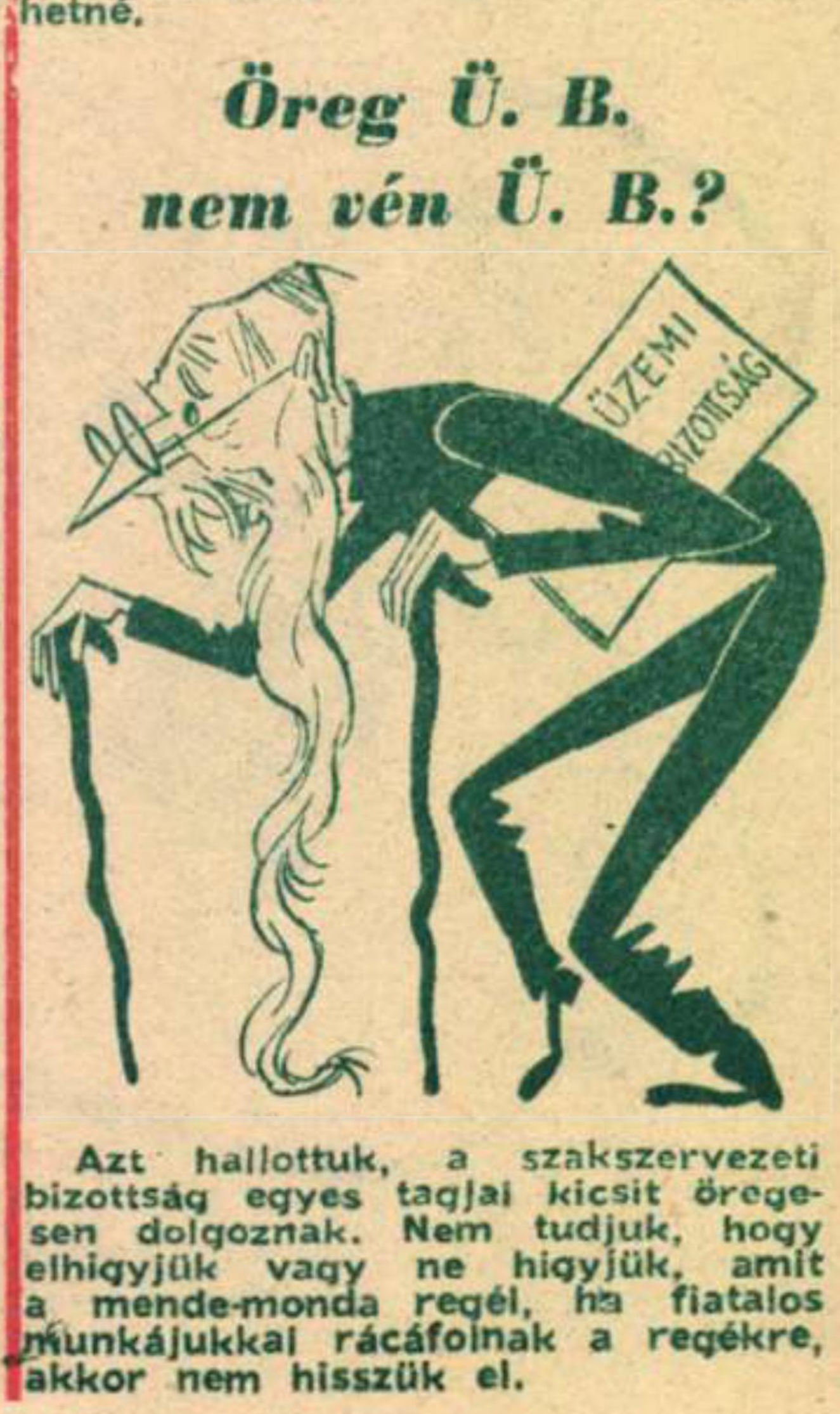

Azt hallottuk, a szakszervezeti bizottság egyes tagjai kicsit öregesen dolgoznak. Nem tudjuk, hogy elhigyjük vagy ne higyjük, amit a mende-monda regél, ha fiatalos munkájukkal rácáfolnak a regékre, akkor nem hisszük el.

Meleg a munka, meleg

A rúdhúzóban meleg munkaátadásra tértek át. Az ifik tértek át először. Ugy történt ez, hogy egyik reggel, míg a következő váltás át nem öltözött munkaruhára, folyton dolgoztak. Munkakezdés hat óra. Hat órára besattyogott a váltás. Ifik dolgoztak. Hat óra ötre bélyegzett a váltás. Ifik dolgoztak. Hat óra tízkor átöltözésre készült a váltás. Ifik dolgoztak. (Hat órakor elmehettek volna, ők dolgoztak.) Hat óra 15-re teljesen átöltözött a váltás. Ifik dolgoztak. Utána pár percig csodálkozott a váltás. Ifik dolgoztak. Aztán az ifik elmentek és a váltás dolgozott. Azóta így van ez a rudhúzóban, csak nem hat óra tizenötkor, hanem már hat órakor veszik át a munkát, ami meleg. Helyesen van ez így, addig vegyük át a munkát, amíg meleg

Lopják a villámot

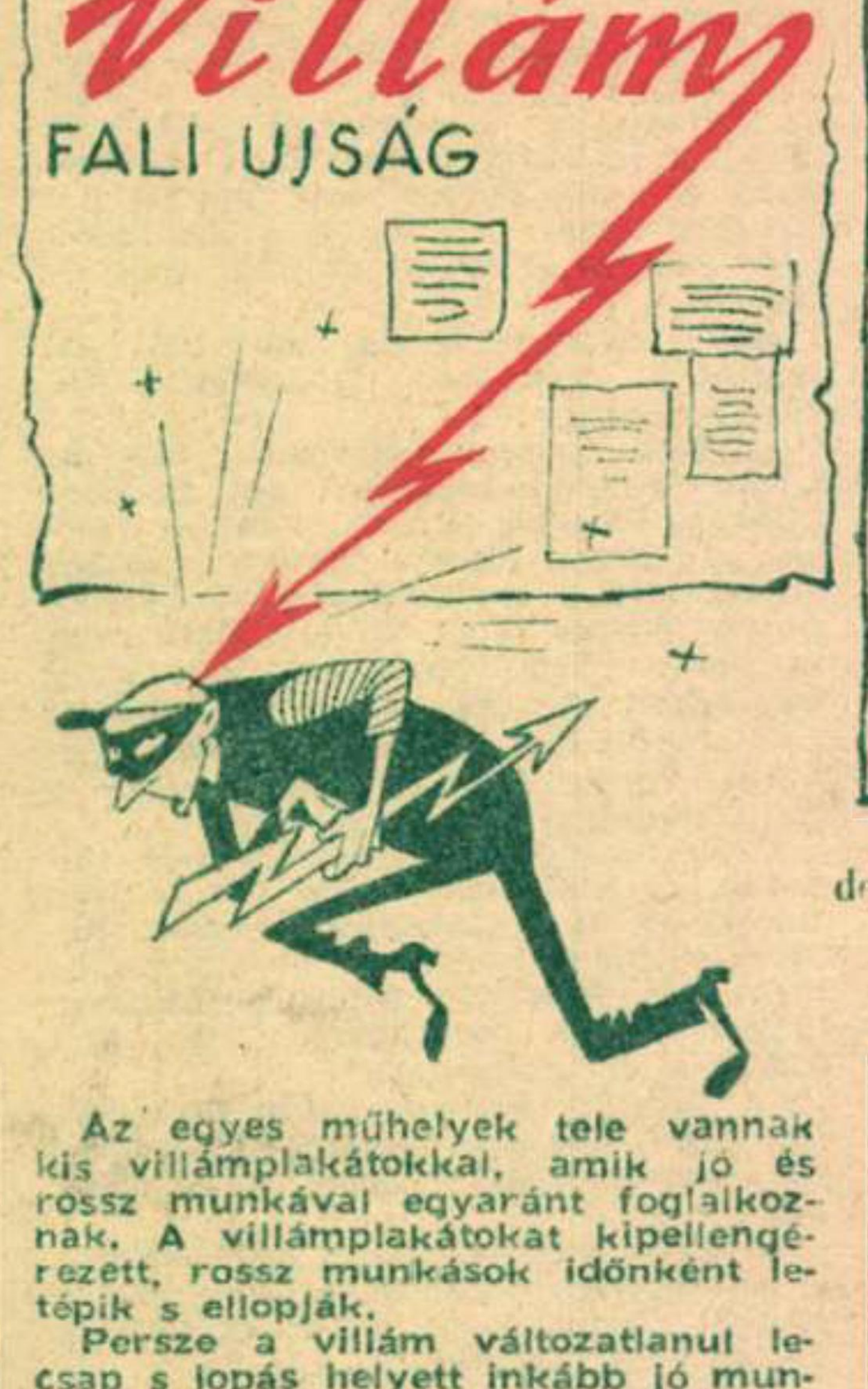

Az egyes műhelyek tele vannak kis villámplakátokkal, amik jó és rossz munkával egyaránt foglalkoznak. A villámplakátokat kipellengérezett, rossz munkások időnként letépik s ellopják.

Persze a villám változatlanul lecsap s lopás helyett inkább jó munkával próbálja elkerülni tolvajunk a rázúduló villámcsapást.

Jövő héten: Ludas Matyi
az UJPESTI GYAPJÚSZÖVŐBEN

ÉDES OTTHON

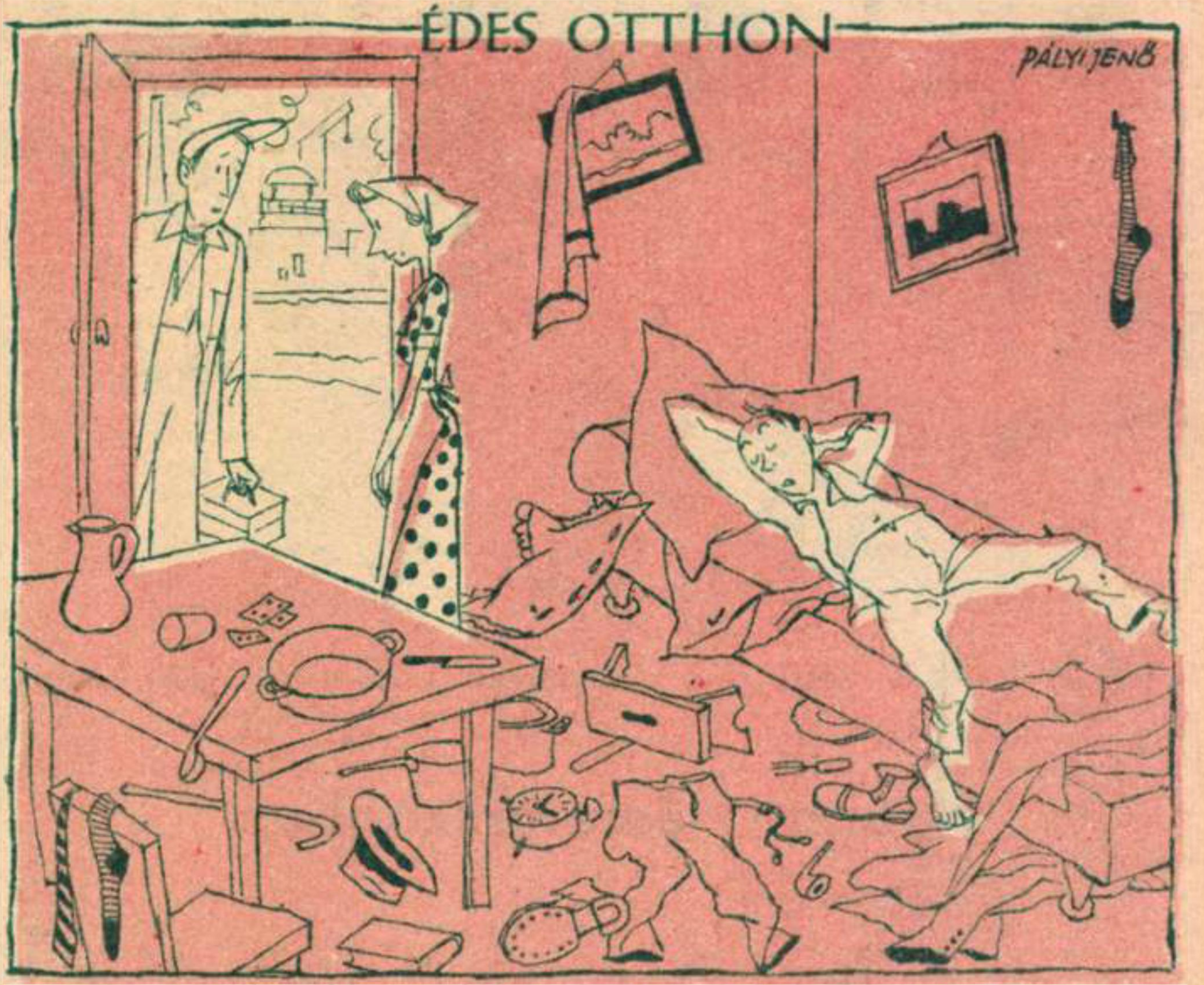

Ez az alvó szaki szabadságon van s azért van a szobában ilyen rendetlenség, hogy otthon is a műhelyben érezze magát.

Két „felajánlás"

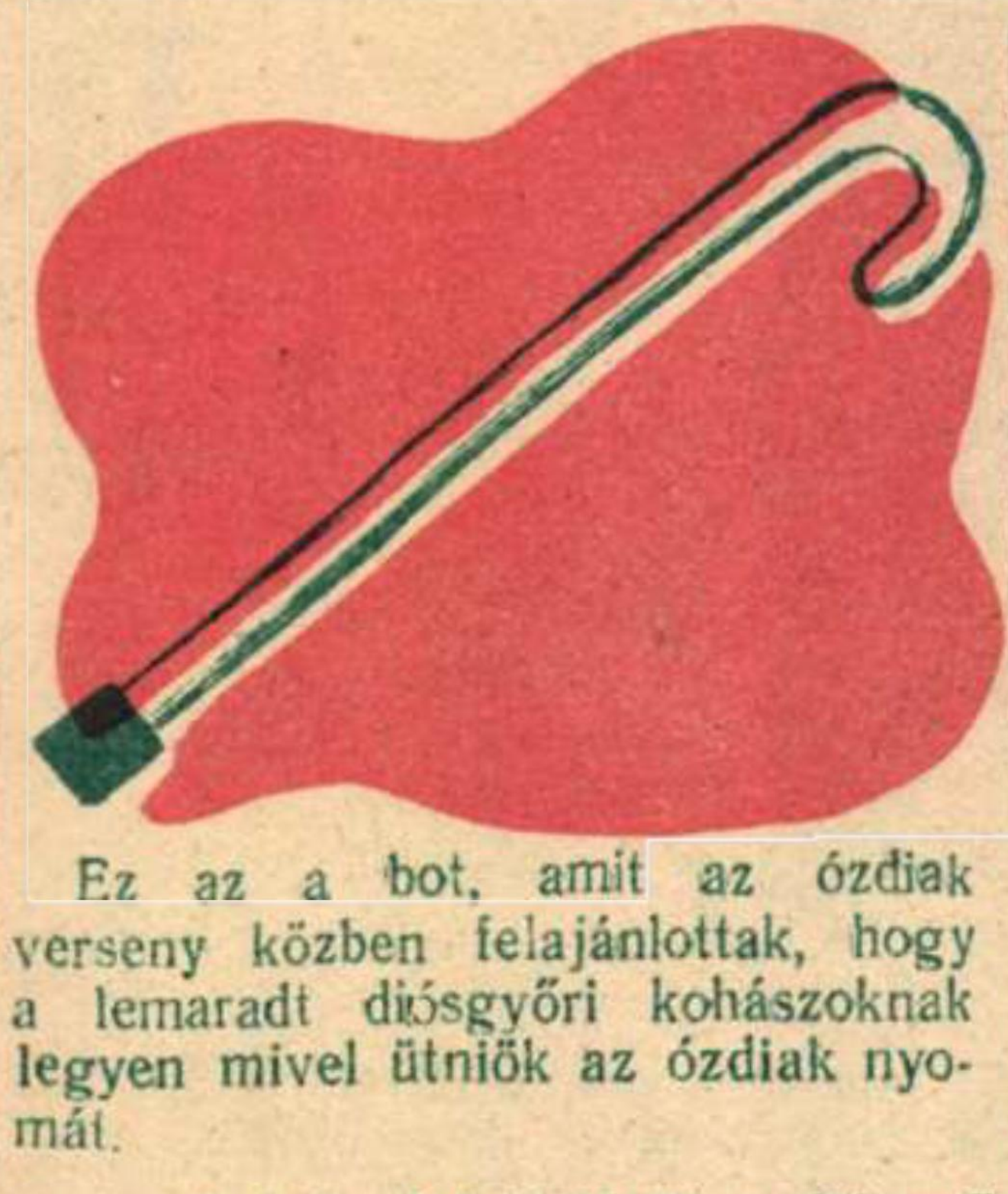

Ez az a bot, amit az ózdiak verseny közben felajánlottak, hogy a lemaradt diósgyőri kohászoknak legyen mivel ütniök az ózdiak nyomát.

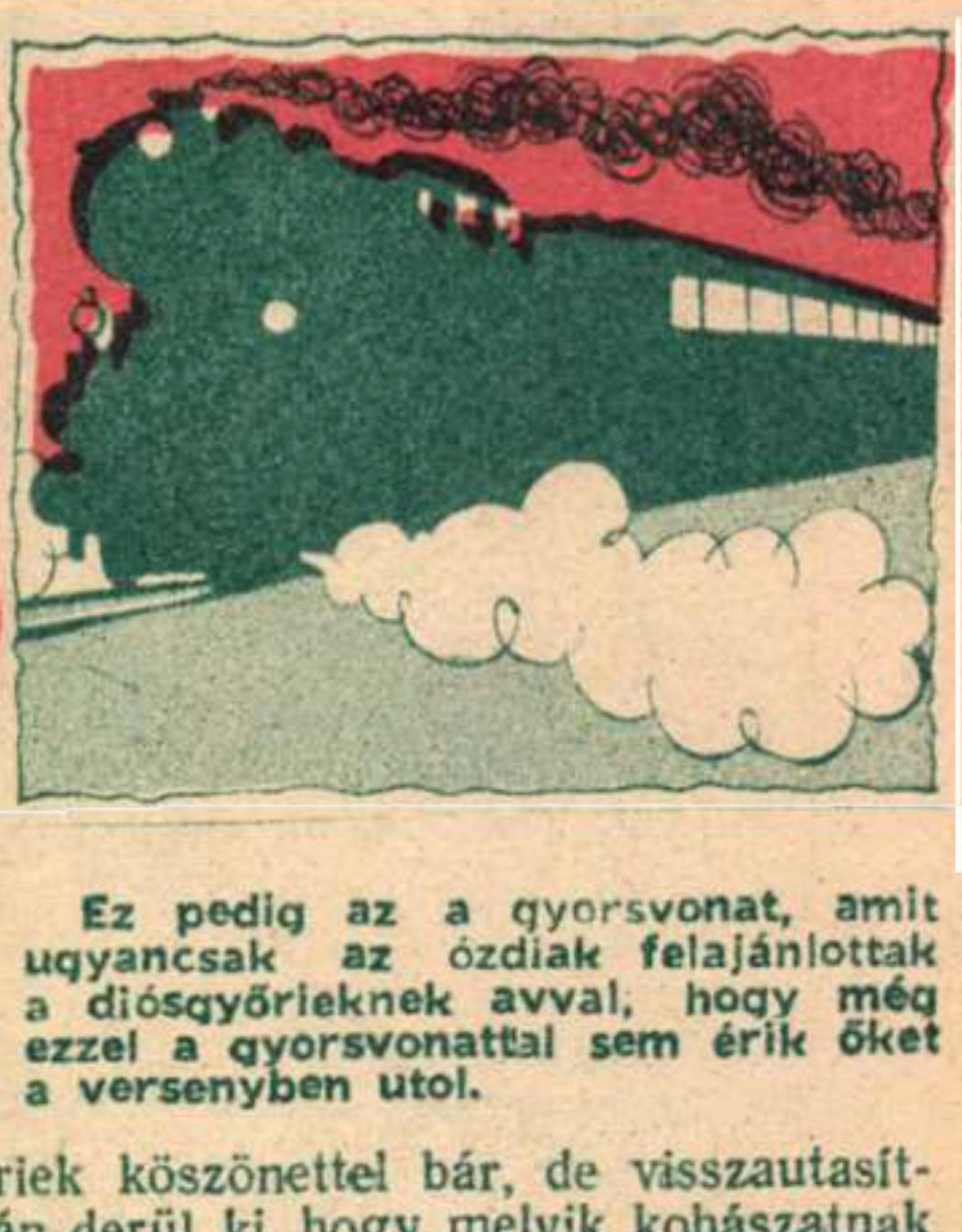

Ez pedig az a gyorsvonat, amit ugyancsak az ózdiak felajánlottak a diósgyőrieknek avval, hogy még ezzel a gyorsvonattal sem érik őket a versenyben utol.

A két „felajánlást" a diósgyőriek köszönettel bár, de visszautasítják s csak a kongresszusi verseny után derül ki, hogy melyik kohászatnak lett volna szüksége a botra és a gyorsvonatra.